

MOVIMENT VEÏNAL pàg 3
'Cornellà Actitud' celebra el seu primer any de vida trencant rècords solidaris

ENTREVISTA pàgs 18 i 19
Ferran Adrià, a fons: "Sempre dic que la meva pàtria és el talent"

líniacornellà

8 anys

Maig 2021 · Núm. 90 · liniacornella.cat

Reclamen justícia per la mort del jove Xavi Cayuela a Cidac

Centenars de persones es manifesten i la família demana "la pena màxima" per als propietaris de la fàbrica pàg 11

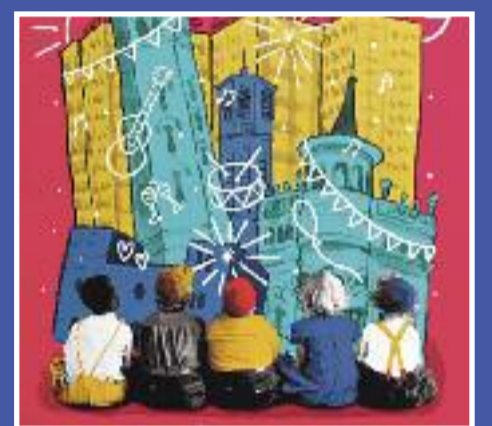

pàgs 12 i 13

"Avui es viu millor a Cornellà que a molts barris de Barcelona"

Entrevista a José Montilla, expresident de la Generalitat

Foto: Joanna Chicheinitzky

TRADICIÓ pàg 16
Les Festes del Corpus tornen al carrer amb protagonisme local

A FONTS pàg 14 i 15
Luxe metropolitana: vides d'un altre món

COMUNICACIÓ pàg 17
Neix Línia, el diari digital metropolitana

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

Fes que sigui *la teva*

A Catalunya hi ha molts infants que, per diferents circumstàncies i de forma temporal, no poden créixer amb la seva família.

L'Acolliment Familiar brinda l'oportunitat a un infant de conviure amb unes noves referències familiars saludables i estables que li permetin desenvolupar-se de manera emocional, personal i social.

La solidaritat i la generositat de les famílies acollidores permeten a l'infant viure en un ambient familiar i compartir un entorn afectiu i comunitari.

L'Associació d'Ajuda Social CEL OBERT és una entitat acreditada per la Generalitat de Catalunya que treballa al servei dels infants i de les famílies acollidores.

Tu pots ser la família acollidora

Contacta amb nosaltres:

Associació d'Ajuda Social
CEL OBERT

Avinguda Meridiana, 354, 11^a

93 311 69 05

08027 BARCELONA

celobert@cel-obert.org

'Cornellà Actitud' ha triomfat gràcies a la implicació d'entitats, comerços i veïns i veïnes de la ciutat. Foto: Elena Enrique/@CornellaActitud

Un any amb molta actitud

» 'Cornellà Actitud' va arrencar en plena pandèmia per recollir diners per a la Botiga Solidària
 » El moviment ha despertat un sentiment d'orgull de pertànyer a la ciutat i d'unir-se quan fa falta

Pau Massip Martori
CORNELLÀ

Una actitud que s'ha convertit en un sentiment. Sentiment d'orgull de ser d'una ciutat que sempre que fa falta, que algú ho necessita, s'uneix i dona el millor de si mateixa per ajudar-se mútuament. I ara fa un any, en plena pandèmia, feia més falta que mai. El tancament total de moltes activitats va fer que molta gent es quedés sense feina i les peticions d'ajuda a la Botiga Solidària es van disparar. Però el coronavirus també va frenar en sec les aportacions a l'entitat, que no podia atendre totes les sol·licituds que rebia.

Però la força dels cornellanens i cornellanenques per su-

perar les situacions més adverses va tornar a aparèixer. El 22 de maig naixia 'Cornellà Actitud', una plataforma que en tres setmanes va mobilitzar centenars de persones i va aconseguir vendre 1.500 samarretes. Això els va permetre recaptar més de 30.000 euros que van destinar a la Botiga Solidària. Com explica Valle Álvarez, una de les impulsores del moviment, aconseguir aquell èxit "va ser superemotiu" i afegeix que encara s'emociona quan ho recorda.

SENSE PARAR

Des de llavors, el moviment no s'ha aturat i també va impulsar una recollida d'aliments i de material escolar per entregar-lo a 200 famílies vulnerables de la ciutat per Nadal. La solidaritat dels veïns i veïnes va tornar a su-

perar les expectatives i, gràcies a tot el material rebut, van poder fer 278 bosses personalitzades per edats, que les famílies van rebre després de festes a través de la Botiga Solidària.

Però com explica Álvarez, quan s'acaba un repte els ciutadans ja els demanen quin serà el següent. I passat festes, el focus es va posar sobre el 8-M. 'Cornellà Actitud' va transformar el seu logo per lligar-lo amb el feminisme i la lluita per la igualtat de la dona i va tornar a vendre samarretes, que els va permetre recaptar més de 3.000 euros. En aquest cas, els diners els van entregar a la Fundació Calala, una entitat que ha atès centenars de dones durant la pandèmia. A més, també es van fer una sèrie de retrats, de la mà de la fotògrafa Soraya Alba, i d'entrevistes a do-

nes, especialment de la ciutat, per homenatjar-les i reivindicar el seu paper en la societat.

BUSCANT LA SORPRESA

Un any després, a les portes d'un nou Corpus encara marcat per la pandèmia, l'actitud tornarà a inundar la ciutat amb milers de samarretes que reivindicaran l'orgull i el sentiment cornellanenc. Perquè com explica Valle Álvarez, Cornellà "és una ciutat molt oberta" on, encara que es pugui pensar que coses com aquesta no passen, sí que s'acaben fent realitat. Però ella mateixa reconeix que "el més fàcil era fer samarretes" un altre cop, que "la gent ja ho demana".

A més, a ells els "fa il·lusió ser innovadors". Per això, inspirats en l'èxit de la proposta que va tenir la cervesa artesana Cornèlia que

va formar part del repte de Nadal, una de les novetats d'aquest Corpus és el mig miler d'ampolles de vermut. Una iniciativa que està sent un èxit i que ha estat molt ben rebuda per les bodegues locals, on es poden anar a omplir. De fet, Álvarez diu que "el mèrit de les campanyes també és del comerç local". En cada campanya "hi ha més botigues apuntades" i "es creen sinergies que són xulíssimes", afegeix.

'Cornellà Actitud' destinarà els beneficis que es recullin aquest Corpus a la Botiga Solidària, al Club Sanfeliu Sant Ildefons i a Can Padró. Aquestes dues entitats treballen per fer que els estius, sobretot el mes d'agost, siguin més agradables per als infants que, per la seva situació, s'han de quedar a la ciutat. Així, empoderen els infants en risc d'exclusió social.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

C. Mallorca, 198 ppal. 1er Barcelona

La lupa

Ser joves en temps de pandèmia

per Jordi Muñoz

Foto: Carola López/ACN

Més enllà dels casos que puguem tenir al nostre entorn, comença a haver-hi xifres que alerten d'una greu crisi de salut mental entre el jovent. Els intents de suïcidi entre adolescents van augmentar un 27% en l'any de la pandèmia. Les consultes i ingressos per trastorns de la conducta alimentària han crescut en algunes zones del país més del 40%, i unitats com la de Sant Joan de Déu han experimentat increments de casos de fins al 60%. Aquests casos afecten gent cada cop més jove, i això ha provocat alguns problemes i disfuncions en un sistema que estava preparat per atendre gent a partir de 16 anys però no tant per als casos, cada cop més nombrosos, de 12 i 13 anys.

Aquesta tendència, ben real i evident, segurament té múltiples causes i no és fàcil atribuir-ho a un factor o un altre. Però sembla raonable pensar que la pandèmia, i sobretot les mesures de confinament, no hi han ajudat. De fet, probablement han contribuït a agreujar i precipitar casos que potser en un altre context no haurien arribat a situacions límit.

No s'han valorat prou els costos psicològics i socials de l'ensenyament a distància, que durant un any s'ha generalitzat de manera total o parcial en alguns cursos superiors de secundària, al batxillerat, als cicles formatius i a la universitat. L'aïllament i trencament dels vincles socials que suposa no poder acudir quotidianament als centres educatius i no relacionar-se amb normalitat amb el grup d'iguals i amb els professors i professores té costos importants a nivell d'aprenentatge, però també des del punt de vista psicosocial.

Cal recordar que parlem d'etapes clau per al desen-

volupament de les persones. Tota l'adolescència i l'entrada a l'edat adulta. I l'aïllament és especialment greu en moments de transició entre cicles educatius o entre l'educació i el món laboral. Són situacions en les quals les relacions, els contactes informals i la interacció amb gent com tu són absolutament fonamentals.

A banda dels tancaments dels centres educatius, les polítiques de control de la pandèmia han tingut un impacte especialment acusat en el lleure de les persones joves. Caus i esplais han tingut una activitat molt limitada i irregular, l'esport escolar i juvenil ha patit també afec-

S'ha privat el jovent d'alguns dels elements clau que constitueixen l'experiència de ser joves

tacions importants i, sobretot, el toc de queda ha limitat molt la vida social i les relacions del jovent.

I, sobretot, l'impacte econòmic de la crisi afecta el jovent de manera molt desproporcionada. Catalunya tenia, ja abans de la Covid, uns nivells molt elevats d'atur i precarietat laboral juvenil. I ara, amb l'economia aturada, la manca de perspectives encara és molt més greu.

Totes les mesures de control de la pandèmia, o si més no la majoria, probablement eren necessàries en un moment determinat. Però és impossible no tenir la sensació que no s'ha valorat prou els costos que tenien, especialment per al jovent.

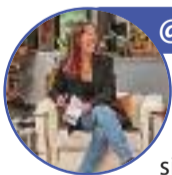
El cas de la pandèmia exemplifica de manera molt clara que les decisions polítiques sovint han d'equilibrar interessos contraposats. I no és fàcil ni evident com fer-ho. Aquest any ha calgut lesionar interessos i drets de moltes persones per protegir la població del virus. Constantment els poders públics han anat buscant equilibris, com no podia ser d'una altra manera. Però cal tenir present que sovint en aquests equilibris els interessos i drets del jovent hi han tingut molt poc pes. Perquè no tenen una traducció immediata en el PIB, i perquè tenen molt poca veu política. Però amb dades tan dramàtiques com les que anem coneixent, potser és hora de canviar-ho.

Els joves són un col·lectiu que vota poc i que té poc accés i influència social i política. Per tant, és relativament fàcil oblidar-se'n. Durant molts mesos han estat pagant una part molt important del cost del control d'una pandèmia que, de fet, per a ells i elles representava un risc directe relativament baix. I, així i tot, han hagut de patir una certa criminalització pels seus comportaments.

A partir d'ara, tanmateix, caldria tenir molt més en compte aquesta dimensió en les decisions que s'hagin de prendre a partir del final de l'estat d'alarma. Mesures com el toc de queda no són gratuïtes i, per tant, és imprescindible minimitzar-les en durada i extensió. I assegurar-se que tenen un impacte significatiu abans de mantenir-les indefinidament. En molts sentits, amb les facultats tancades i els instituts semitancats, les perspectives laborals molt magres i les oportunitats d'oci absolutament limitades, fa un any que s'ha privat el jovent d'alguns dels elements clau que constitueixen l'experiència de ser joves.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@RebecaCarranco

No fa ni 24 hores que Pere Aragonès és president que ja comprova com de complicat és gestionar el Departament d'Interior. Una cosa són els pactes preelectorals i una altra la realitat del dia a dia, les ordres judicials i el seu compliment per part dels Mossos d'Esquadra.

@apuente

La paridad en 2021 no es solo el número, o no debería serlo, sino igual poder. En el nuevo Gobierno habrá 7 hombres y 8 mujeres, pero ellos serán: el presidente, el vicepresidente, los dos consellers con más presupuesto, Salud y Educación, y dos de mucho peso, Economía e Interior.

@AlvaroMunyo

Tremenda fantasmada de Josep Pla quan a Mallorca, tot passant uns dies a casa de Camilo José Cela, s'aixeca d'un dinar de 10 persones dient que paga ell i el propietari l'endemà ha de parlar amb Cela per dir-li que el senyor Pla no ha deixat pagat ni la totalitat dels cafès.

@PatrickurbanoR

He vist coses que no creurieu. Empresaris del sector cultural súper compromesos i molt defensors de La Cultura® i maquíssims a Twitter, però que després tenen els treballadors de falsos autònoms o sense pagar. Els seus contractes es perdran com llàgrimes en la pluja.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre, Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Pau Massip (l'Hospitalet i Baix

Llobregat), Xavier Oliva (Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Pau Arriaga (Esports i Xarxes)
Dept. Producció: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Editor-Gerent: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Coordinador de Vendes: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

Els semàfors

'Cornellà Actitud'

Fa un any va néixer un moviment que, en tres setmanes, va aconseguir recaptar més de 30.000 euros per a la Botiga Solidària. 'Cornellà Actitud' bufa la primera espelma amb un altre Corpus a l'horitzó i reivindicant el sentiment i l'orgull local.

pàgina 3

Cidac

Xavi Cayuela, de 19 anys, va morir el 30 d'abril atrapat per una màquina de Cidac, una fàbrica de teles asfàltiques. La família denuncia que els amos no s'han posat en contacte amb ells des de llavors i reclamen "que paguin la pena màxima".

pàgina 11

G. Fernández Romo

El passat dia 19, el tècnic va anunciar la seva marxa de la UE Cornellà després de dues temporades al capdavant del primer equip. El madrileny deixa un gran record al club, amb episodis inoblidables com el triomf contra l'Atlético a la Copa.

pàgina 20

El + llegit

líniacornellà.cat

- 1 **La lluita per salvar la Ribera-Salines de Cornellà del pla urbanístic avança**
- 2 **Una grua cau sobre un edifici en obres a Cornellà**
- 3 **Cornellà reclama "justícia" pel jove mort en un accident laboral**
- 4 **El júnior del Basket Almeda, campió de Catalunya**
- 5 **Bars i restaurants de Cornellà oferiran la Tapa del Corpus**

Els del pati del darrere

per Arnau Nadeu, director editorial de Línia

Foto: Arxiu

Si agafes la línia lila del metro a Universitat, en poc més d'un quart d'hora et plantes a la parada d'Artigues-Sant Adrià. Una distància temporal ínfima, però mentalment immensa per a molta gent. "Només sortim a la premsa quan hi ha un problema de drogues a la Mina", ens deia fa poc la nova alcaldessa de Sant Adrià de Besòs, Filo Cañete. "Els mitjans teniu un deute i un deure amb les ciutats de l'entorn de Barcelona; ens heu d'ajudar a deixar de ser definitivament el pati del darrere", afegia la primera batllessa de la història d'aquesta ciutat.

No li faltava raó. El que probablement no tenia en compte, o inconscientment no valorava prou, és que alguns mitjans fa anys que batllem per explicar la realitat d'aquestes ciutats més enllà del titular de successos sensacionalista. Però és clar, la premsa de proximitat, sobretot a Barcelona i l'àrea metropolitana, encara paga el peatge d'haver estat també el pati del darrere de la premsa generalista en el passat. Malgrat la feina ingent que s'ha fet durant anys i el respecte que indubtablement s'ha guanyat, encara avui et trobes concepcions profundament arrelades en aquest sentit. L'alcaldessa valora la premsa de proximitat, per descomptat, però quan verbalitzava aquesta petició només pensava en els grans mitjans generalistes. Exactament

com passa amb la metròpoli: tothom valora el potencial de ciutats com l'Hospitalet o Badalona, però elles encara se senten sovint el pati del darrere de Barcelona. Perquè, al final, tot es pensa massa en clau barcelonina.

Nosaltres no ho farem. *Línia*, el diari metropolità està pensat des de i per a la metròpoli en el seu conjunt. Parlarem de la Barcelona del present i de la que s'obre pas cap al futur, és clar, però també del territori que té al seu voltant i que, com ens deia l'alcaldessa de Sant Adrià de Besòs, vol deixar de ser definitivament el pati del darrere. Des del Baix Llobregat i l'Hospitalet fins al Baix Maresme, passant pel Barcelonès Nord, el Vallès o el Montserratí. Una ciutat de ciutats, amb centralitats escampades per tota la metròpoli.

I ho farem com ho hem fet sempre amb la vintena d'edicions locals *Línia* –que, per cert, en cap cas perdran protagonisme i són la base del nou diari–: des dels barris. Respectant les identitats locals, fomentant el compromís metropolità i potenciant una visió global del ter-

ritori. Perquè el *Línia* no és un diari generalista més. És un diari de proximitat –un gran diari de proximitat, si ho voleu–, orgullós de ser-ho i convençut que només així podrà convertir-se en el vostre altaveu. El de tots i totes vosaltres. Sense excepció.

Com es pot fer créixer la metròpoli al mateix ritme, reduint les desigualtats entre municipis? Quin ha de ser el model industrial i turístic d'una regió que és un dels motors econòmics del sud d'Europa? Com s'avançarà cap a una mobilitat més sostenible? Com s'ha d'afrontar la greu crisi de l'habitatge? I l'emergència climàtica i el món postpandèmia? Com es pot garantir una cultura i una recerca policèntrica perquè la ciutat de Barcelona no ho acapari tot? Són preguntes que ja s'està fent el Pla Estratègic Metropolità amb la vista posada al 2030 i que el nou diari *Línia* vol contribuir a explicar, debatre i projectar des d'ara mateix. Perquè ha arribat l'hora dels del pati del darrere. De les seves ciutats, sí, però també del seu periodisme.

Línia Cornellà no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#NovaLegislatura

#BlocLlavors

#ElVirusDelMasclisme

@**perearagones**: Comença a caminar una nova Generalitat. Amb el compromís inequívoc de fer més fàcil, amable i feliç la vida de la ciutadania.

@**punsix**: Pluja de pintura al desnonament del Bloc Llavors. Cordó policial dels Mossos amb els tres diputats de la CUP al davant. Carles Riera també ha acabat pintat.

@**XeniaSole**: No entenc gens que hi hagi més gent indignada per "les Segadores" que per les set dones assassinades per la violència masclista en una setmana, SET.

Talent digital per transformar el turisme

per Maria Abellanet

La pandèmia ha impactat en tota la societat de forma global. Ho hem experimentat com a individus, però també des de tots els sectors econòmics n'hem patit –i encara en patim– les conseqüències. En paral·lel, durant aquest últim any hem estat testimonis de l'acceleració del procés de digitalització i l'avenç de la tecnologia en tots els àmbits de la societat: el teletreball, la medicina a distància, la implementació dels recursos digitals en el sector educatiu o el desenvolupament del comerç electrònic han passat a formar part del nostre dia a dia. La tecnologia, doncs, avança exponencialment i afecta tots els sectors d'activitat.

El sector turístic, com no podria ser d'altra manera, no n'és una excepció. El que segurament moltes organitzacions estaven plantejant adoptar a mitjà o llarg termini s'ha convertit, per força, en el seu present immediat. Sense la capacitat d'adaptació de les empreses a aquesta nova realitat i la incorporació de talent digital, difícilment podran sobreviure. La transformació digital ja no és, doncs, una qüestió d'innovació, sinó d'aconseguir i mantenir avantatges competitius sostenibles en el temps. Esdevé, doncs, fonamental. I vaig més enllà: aquest és un canvi cultural que requereix que la pròpia organització qüestionï contínuament el seu *statu quo* i s'atreveixi a experimentar i a incorporar novetats sense por del fracàs. Cal, però, fer aquesta transformació coneixent el perquè es duu a terme, tenint una estratègia clara i concretant els objectius. Ens hi juguem el futur.

La societat ha canviat i, amb ella, el turista i la forma com viatja. Ara, els turistes participen en totes les fases del viatge i hem de posar el focus en la seva experiència, en aportar-los valor. I per això cal posar el client al centre de la transformació digital. Aquesta, però, no s'atura en l'experiència del viatger, i així ho van assenyalar els experts al darrer Observatori CETT *Transformació tecnològica i talent digital en turisme*. Carlos Romero, director d'Investigació, Desenvolupament i Innovació a Segittur, va assenyalar que la digitalització ha de con-

templar cinc aspectes: la que té a veure amb el model de negoci i l'empresa, aquella aplicada a processos per ser més eficients, a la pròpia organització i a les persones, tot allò relacionat amb la pròpia infraestructura tecnològica que cal tenir i, per últim, el bloc de producte i servei per fer l'experiència del client més rellevant gràcies a la tecnologia.

Aquest procés de transformació comporta nous reptes, però genera, alhora, noves oportunitats per al sector. La tecnologia ha de servir, en definitiva, per millorar la gestió del turisme, una gestió intel·ligent i responsable d'empreses i destinacions turístiques.

de les eines digitals, i és en aquest punt on les noves generacions tenen un gran paper. Han crescut amb la tecnologia com a part del seu dia a dia, valoren els avantatges que comporta i no tenen por de la novetat. Ells i elles són el futur i cal que participin en aquest procés.

En aquest context, no hi ha dubte que per fer front als reptes i canvis que planteja la tecnologia calen persones formades i polivalents. El turisme necessita talent digital, nous perfils professionals amb les competències necessàries per fer front a aquesta transformació. A parer meu, cal apostar per perfils híbrids que coneguin el sector en profunditat i que, alhora, tinguin suficient coneixement

tecnològic que els permeti donar la millor resposta a cada necessitat. A l'Observatori, Anna Monjo, d'ACCIÓ, afirmava que cal impulsar perfils professionals TIC enfocats al turisme per comptar amb talent especialitzat, a més de fomentar les vocacions tecnològiques entre els professionals turístics. Al CETT, conscients d'aquesta necessitat de talent digital en turisme, actualitzem periòdicament els programes consolidats i en creem de nous, com el Grau de Negoci Digital i Innovació en Turisme, pioner en aquest àmbit, que iniciem el curs 21/22.

Els centres universitaris hem de capacitar les persones per liderar aquesta transformació, un procés que demana la implicació d'empreses, administracions i altres agents. Cal que entre tots promoguem un ecosistema que afavoreixi l'adquisició de competències digitals per part dels professionals del

sector turístic, treballant conjuntament amb una mirada col·laborativa per tal de donar resposta a aquestes necessitats ja identificades, però també albirant noves necessitats de talent tecnològic i digital encara per descobrir.

La transformació tecnològica és clau per al futur del turisme i, per dur-la a terme, les persones són un pilar fonamental. Només amb el seu coneixement, expertesa i formació serà possible un turisme responsable, competitiu i sostenible.

La doctora Maria Abellanet és CEO del CETT

Foto: Pexels

FORMACIÓ I CONEIXEMENT, LA CLAU

La tecnologia avança de manera vertiginosa, mentre que les empreses van adoptant aquesta transformació de forma logarítmica. Es crea, doncs, una escletxa entre la velocitat a la qual progressa la tecnologia i la velocitat en què l'adapten les empreses. Aquí hi intervé un fenomen a tenir molt en compte: la reticència al canvi. Hi feia referència a l'Observatori CETT Joan Borràs, gestor de Projectes TIC i Turisme del Departament d'Innovació Turística d'Eurecat. Cal fer un canvi de mentalitat per abraçar el canvi i avançar més ràpidament cap a la integració

Les millors perles

Un nen i el seu pare troben un cadàver dins d'un dinosaure decoratiu d'un antic cinema de Santa Coloma de Gramenet. La hipòtesi dels Mossos és que l'home s'hi hauria introduït per recuperar el seu mòbil, segons ha avançat *SER Catalunya*.

La pandèmia impedeix celebrar els casaments com Labans. Però hi ha un lloc on l'aforament no es controla: els avions. Una família de l'Índia, el país més afectat pel virus, ha llogat un avió per a una boda amb 160 convidats.

La Maria Teresa, de 73 anys, va rebre una multa de 600 euros per circular a 298 km/h per la ronda de Dalt l'abril de 2020, tot i no haver comès aquesta infracció (ni cap de similar). Ara que el cas ha sortit als mitjans, l'Ajuntament de Barcelona ha rectificat.

Un treballador de l'hospital Vall d'Hebron roba més de 8.000 cànules de plata que s'utilitzen en les traqueotomies per vendre-les després, segons *El País*. Una botiga de compravenda d'or va avisar els Mossos dels fets.

Govern

LA FOTO

Tribuna

Trencar les fronteres i muralles invisibles

per David Centol, editor del Grup Comunicació 21

Al Grup Comunicació 21 creiem en el periodisme practicat i entès des de la ferma convicció de servei al ciutadà i a la societat de la qual formem part. Totes les nostres publicacions descansen sobre aquest compromís de proporcionar al lector informació de qualitat, tractada amb rigor i presentada amb claredat perquè disposi de les eines de reflexió i coneixement necessàries per desplegar plenament i amb totes les conseqüències la seva condició de ciutadà.

No són paraules buides, aquestes afirmacions. Ens avala una llarga trajectòria de més de vint anys a través dels quals Grup Comunicació 21 s'ha convertit, gràcies a la fidelitat dels seus lectors i a la professionalitat de tots els nostres periodistes, publicitaris i col·laboradors, en el principal referent de la informació de proximitat a Barcelona i també a la seva àrea metropolitana.

Línia, el diari metropolità, que avui inicia la seva singladura, és la culminació d'aquest apassionant viatge iniciat fa dues dècades. Ve a sumar-se a les altres dinou capçaleres **Línia** del grup que, en el seu conjunt, conformen el projecte més ambiciós existent a Catalunya pel que fa al periodisme de proximitat.

Aquest nou mitjà que presentem s'asenta sobre els mateixos valors que la resta, tot i que hi afegeix algun element dife-

renciador. Si fins ara cadascuna de les nostres dinou publicacions tenia com a objectiu informar el ciutadà de la seva realitat més propera –el barri, el districte, la ciutat, la comarca–, amb **Línia, el diari metropolità** pretenem eixamplar els límits geogràfics de la nova capçalera per abraçar tota la Barcelona metropolitana.

Ho fem sense abandonar el nostre compromís amb la informació de proximitat, que és el nostre estàndard més diferenciador i l'element que distingeix tota la nostra activitat periodística com a grup de comunicació.

La decisió de fer realitat un diari metropolità és sobretot fruit d'una profunda reflexió sobre les necessitats informatives del ciutadà que no han tingut resposta fins ara i també de l'exigència que ens imposem com a grup de fer realitat projectes periodístics que puguin resultar transformadors en el mitjà i llarg termini.

Línia pretén cobrir, en primer lloc, el buit informatiu que afecta aquesta realitat física, humana, social, econòmica i cultural que és tota l'àrea metropolitana. Però a aquest objectiu, purament periodístic, hi sumem també la voluntat d'es-

devenir una eina de debat serè i profund sobre Barcelona i l'àrea metropolitana.

Ho fem perquè compartim la diagnosi que situa la necessitat urgent de trencar les fronteres i muralles invisibles –però existents– que encara s'aixequen entre les diferents ciutats que conformen aquesta realitat geogràfica i humana per poder multiplicar-ne exponencialment les seves potencialitats de creixement.

Un creixement que a **Línia** entenem més enllà de la mera dimensió econòmica i que abraça també la cultura, les infra-

estructures, la mobilitat, els equips, la sostenibilitat, la visibilitat internacional i tantes altres qüestions, totes elles rellevants en

el marc d'una societat en plena transformació i que ha d'afrontar reptes cada cop més exigents.

El nou lector, i també aquell que ja ens coneix a través d'alguna de les dinou edicions que fins ara configuraven l'univers **Línia**, trobarà en aquest diari un periodisme reposat, serè, responsable, allunyat de la cridòria i de l'exageració. Fem periodisme, no activisme. Explicuem allò que passa, no en som els protagonistes. Hi trobarà també periodisme crític, sempre necessari, però no practicat d'una manera gratuïta i inoperant,

sinó des de la voluntat d'esdevenir una eina útil i positiva de diàleg i transformació. **Línia** aposta també per l'opinió de qualitat i per això hem seleccionat un ampli ventall de columnistes que s'incorporen al nostre projecte per aportar, des de la pluralitat d'idees i pensament, eines de reflexió i anàlisi per enriquir el debat públic de Barcelona i la seva àrea metropolitana.

Com a editor del Grup Comunicació 21 em plau donar-te la benvinguda a casa teva. Procurarem estar a l'altura de l'immens repte que suposa acudir cada dia a la cita amb els lectors. Ho farem amb professionalitat i honestat, com hem fet des de fa vint anys. I ho farem també amb la il·lusió i l'exigència de saber que, en el periodisme, el compromís amb el lector es renaix cada dia i que és també cada dia que cal estar a l'altura.

Voldria també donar les gràcies a tots els professionals del Grup Comunicació 21 que han fet possible el naixement de **Línia**. La pandèmia no ens ho ha posat fàcil, certament. Però precisament perquè les veritables capacitats de les persones es mesuren davant de les dificultats, cal reconèixer la seva gran vàlua personal i professional. **Línia** té un equip de professionals preparats i compromesos, disposats a deixar-s'hi la pell. I aquesta sempre és la millor garantia per a qualsevol projecte. Comença l'aventura metropolitana de **Línia**. Et convidem a viure-la amb nosaltres.

Fem periodisme, no activisme.

Explicuem allò que passa,

no en som els protagonistes

grup comunicació 21

liniaxarxa.cat

Línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

Tribuna

Un present a mida de reaccionaris i revolucionaris

per Josep Martí Blanch

Foto: La Moncloa

La memòria, sigui individual o col·lectiva, és curta i tramposa. El millor exemple a l'hora de provar afirmacions taxatives és sempre un mateix. Sincerar-se amb el mirall permet adonar-se amb facilitat de com endolcim el passat per fer-lo sempre una mica o molt millor del que fou.

Com que la realitat a molt poca gent se li fa plenament suportable, ens passem la vida recordant temps idíl·lics que no ho foren i imaginant futurs que per força seran millors que el present que vivim.

Si aquesta mirada absentista del present no és absoluta, i per tant d'una manera o altra seguim tocant de peus a terra, el resultat d'aquesta manera de fer no té per què proporcionar-nos resultats negatius. Al cap i a la fi, ens permet fer un inventari més agradós d'allò que ja hem viscut –un balanç creatiu si parléssim de finances– i ens manté il·lusionats i engrescats amb l'excusa de les millores que donem per fet vindran més endavant.

El problema és quan el present s'abandona del tot i el cap només malda per recuperar un passat que no fou però que s'idealitza. O per córrer com una gallina sense cap camí d'un futur que no sabem quan arribarà i, per descomptat, tampoc si acabarà sent tan ideal com el projectem.

Llavors és quan ens perdem definitivament el present, que és, agradi més o menys, el lloc en el qual vivim. I perdent-lo és inevitable que prenguem males decisions. Perquè situant com a motor del nostre comportament allò que imaginem que va ser o allò que serà, indefectiblement hem d'acabar per estavellar-nos i prendre mal contra allò que és. A cap lloc que valgui la pena porta perseguir allò que, a més de no poder ser, és impossible. I tan impossible és pensar que el passat és recuperable com que el futur pugui anticipar-se i, encara menys, ajustar-lo plenament al nostre desig.

Això ens passa individualment, però també de forma col·lectiva. Les societats també perden de manera recurrent l'equilibri salubre que les lliga a un present sempre imperfecte. Quan això esdevé, l'agenda política emmalalteix i tendeix a quedar segrestada per les pulsions reaccionàries i revolucionàries que mai porten res de bo, fora d'una extensa bibliografia que tendeix a enaltir les segones. Un enaltiment que tendeix a obviar que la majoria de revolucions presenten un full de serveis negatiu, perquè eren evitables en la mesura que ja estaven en marxa els processos reformistes que haurien menat les societats que les han protagonitzat al mateix lloc, només que sense tants costos afegits.

El procés català és un mirall perfecte per observar aquesta lògica. El present autonòmic menystingut i menyspreat per la promesa d'una futura república que ni hi és ni se l'espera o pel passat d'una Catalunya esplendorosa i mononacional que des de fa temps només existeix als llibres d'història, i no pas a tots. Això si parlem del sobiranisme. Però si posem la mirada sobre el constitucionalisme, les coses no són gaires diferents. També en aquest bàndol se sacralitza el pas-

sat, la transició posem per cas, o es fantasieja amb un futur on l'independentisme és derrotat i rendit sense condicions. I entre aquestes solucions plantejades en termes absoluts, i vinculades al futur o al passat, queda atrapat el present, que acaba convertit en terra de ningú tot i ser la parcel·la que, ben treballada, hauria de procurar-nos satisfaccions i millores progressives, que no pas absolutes i immediates.

A la resta d'Espanya, on predomina l'agenda política més clàssica d'arrel ideològica –dretes i esquerres, per entendre'ns–, també van coixos de la mateixa cama i la campanya electoral de Madrid ho ha fet evident a la pornogràfica manera. La discussió política segrestada també pel passat o pel futur. Del passat es va a cercar la terminologia guerracivilista dels anys 30, la idealització d'una segona república que fou un desastre o l'homologació i blanqueig del franquisme criminal, tot depenent de quin partit és l'arqueòleg que grata la memòria.

I del futur se seleccionen escenes impossibles. Com és el cas d'una Espanya sense immigrants, de ma dura, amb dones de nou submises i pa i toros per a tothom, si parlen els blaus, o una altra convertida en un paradís socialista a la terra, si parlen els vermells. El present, com a Catalunya, no serveix, i tot queda fiat a recuperar el passat o conquistar el futur.

Naturalment, tot això no passa perquè sí. És necessari que hi hagi un diagnòstic pessimista sobre el present que sigui prou compartit. I és imprescindible també que, a banda de compartit, a aquest diagnòstic l'acompanyi la convicció que es tracta de quelcom estructural, sense solució possible, impossible de capgirar.

Arribats aquí és quan els reaccionaris i els revolucionaris disposen del seu moment de glòria i poden fer-se els amos del discurs. Sense esperança, només els viatges al passat o al futur poden proporcionar-nos passaports de benaurança. I així és com acabem instal·lats en el sense sentit i havent d'escoltar una barbaritat rere l'altra, com va succeint darretament a totes les campanyes electorals.

Afortunadament, els reaccionaris i els revolucionaris d'avui dia ho són de pa sucats amb oli i tot comença i acaba en paraules. Almenys de moment. Han contaminat el to de la conversa pública, convertint-la tota ella en un fangar, però encara no són prou perquè puguin traslladar els seus discursos a la irreversibilitat dels fets sense haver de matisar-se o rectificar-se. A més a més, tenim institucions prou fortes per aguantar els embats d'aquells als quals ha deixat d'importar-los el present i, per tant, nosaltres.

Però això no ha de ser forçosament així per sempre. Dependrà dels reformistes, si n'hi ha, i del que siguin capaços de fer per millorar un present que, efectivament, ha deixat de ser suportable per a massa gent. I si això és així, amb quin argument pots convèncer ningú perquè no s'emmiralli en la farsa d'un passat falsejat o en l'estafa d'un futur impossible que li ofereixen els reaccionaris i revolucionaris?

“

Els reaccionaris i els revolucionaris d'avui dia ho són de pa sucats amb oli i tot comença i acaba en paraules. Han contaminat el to de la conversa pública, convertint-la tota ella en un fangar, però encara no són prou perquè puguin traslladar els seus discursos a la irreversibilitat dels fets sense haver de matisar-se o rectificar-se

”

Flaixos

@lluciamis: Menys personalismes. Els protagonistes no són els que fan la seva feina salvant vides, sinó els que arriquen la vida per fugir d'una situació desesperada.

@AnnaPunsoda: “El dolor d'estimar sense ser estimat sempre se'n va. Però la sensació d'haver estat profundament idiota es queda”. Peter Stamm, al meu equip.

@Bardaler: Estic sentint el darrer minut del programa del Cárdenas i, malgrat entendre's una de cada 200 lletres que diu, no té ni idea que el fan fora. És preciós.

**GERMANS
HOMS**
DES DE 1852

**LLOGA 3 DÍES
I PAGA'N NOMÉS 2**

**Tarifa caps
de setmana**

Lloga la màquina
un divendres i torna-la
dilluns, pagant només
2 dies.

LLOGA ONLINE
www.homs1852.com

DIY
D'HOMS
DO IT YOURSELF, FES-HO TU MATEIX!

3x2

CAP DE SETMANA

Francesc Layret, 10 Mataró · 93 754 19 31 · info@homs1852.com · [f](#) [in](#) [t](#) [v](#) [@homs1852](#)

Segons l'OMS
NO VIU AL PAPER
 el Covid-19

**Sempre a prop
teu**

líniacornellà

Anuncia't: 686 429 517 - publicitat@comunicacio21.com

Joan Tardà presenta el llibre 'Gent de Cornellà de Llobregat', la revisió del llibre 'Cornellanencs' 25 anys després. Tardà recull 534 biografies d'homes i dones, veïns de diferents èpoques històriques que van ser rellevants.

L'Ajuntament vol fer millores al barri de Sant Ildefons

» Reactiva el Pla Director amb la mirada en l'habitatge i l'espai públic
» La ciutat també debat com enfortir el seu teixit social i cívic

SOCIETAT ▶ L'Ajuntament ha anunciat que reactiva el Pla Director Comunitari per al barri de Sant Ildefons. El govern municipal vol continuar amb els projectes que es van posar en marxa amb la Llei de Barris i el Pla Integral que va estar en funcionament entre el 2005 i el 2015, a més d'impulsar nous projectes. Es tracta d'iniciatives per millorar els habitatges i l'espai públic amb l'objectiu d'afavorir i millorar la cohesió social, la convivència, el benestar dels ciutadans i la integració dels veïns i veïnes.

Per això, el Pla marca quatre línies de treball emmarcades en la rehabilitació d'habitatges, els programes culturals i educatius, el reforç de la convivència i la cohesió social i la transformació i el manteniment de l'espai públic. Entre les diferents mesures que s'impulsaran, es crearà una unitat especial de la Guàrdia Urbana dedicada a

Es vol afavorir la cohesió social i la convivència. Foto: Pere López Brosa

Sant Ildefons. La intenció d'aquestes propostes és protegir els col·lectius més vulnerables del barri, especialment afectats per les conseqüències socials i econòmiques de la pandèmia.

Per altra banda, durant aquest mes de maig també s'han posat en marxa les diferents co-

missions sectorials de l'Agenda Social i Urbana per Enfortir la Comunitat (ASUECO). Més d'una vuitantena de persones han debatut sobre els 125 objectius i reptes que ha d'afrontar la ciutat per poder-ne enfortir el teixit social i cívic i fer "una ciutat més humana i sostenible".

La primera fotoliner a cotxes elèctrics ja funciona

MOBILITAT ▶ La ciutat ja té la primera fotoliner. És un projecte de l'AMB que s'ha instal·lat a l'aparcament del carrer Sevilla, on conflueix amb la carretera d'Esplugues. Aquest nou sistema, construït al costat de l'Institut Francesc Macià, s'ha ideat per carregar aquells cotxes que passen gran part del dia aparcats, normalment coincidint amb la jornada laboral.

La fotoliner a està formada

per una placa fotovoltaica que ocupa quatre places d'aparcament. Les plaques converteixen l'energia solar en electricitat i els cotxes s'hi poden endollar per carregar les bateries. D'aquesta manera l'energia és totalment verda i de quilòmetre zero.

La instal·lació, que té dos endolls tipus Mennekes i un tipus Schuko, pot produir 12.716 quilowatts l'any, que permetran carregar 318 cotxes.

La nova fotoliner a. Foto: AMB

La plataforma Ribera-Salines es presenta als cornellanencs

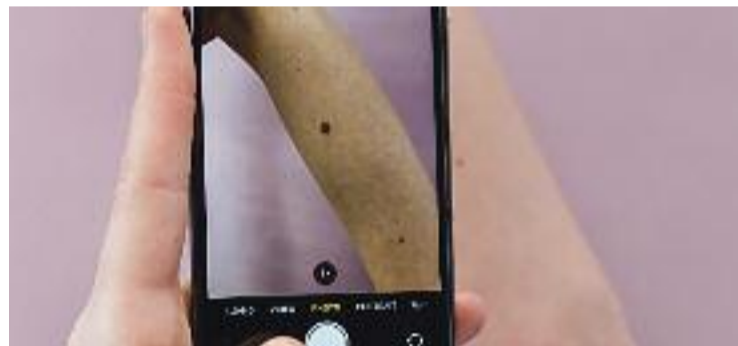
ENTITATS ▶ La plataforma Ribera-Salines es presentarà en un acte a mitjans de juny. A falta de tancar definitivament la data i l'espai on es farà, previsiblement al Patronat, els membres de la plataforma també treballen per ultimar els detalls de l'acte.

Segons ha pogut saber *Línia Cornellà*, la idea és organitzar una xerrada que serveixi per presentar la plataforma i explicar els seus objectius d'aturar el pla urbanístic, que posa en perill l'última zona natural que connecta la ciutat amb el riu Llobregat. Al-

guns membres de la nova associació ecologista exposaran l'impacte ambiental i sobre la ciutat que suposarà la construcció d'aquest projecte urbanístic que impulsa el govern d'Antonio Balmón i que suposarà la construcció de desenes de blocs de pisos en un espai que, com també denunciaven, són terrenys inundables.

Els membres de la plataforma també tenen previst explicar que s'han sumat a SOS Baix Llobregat i l'Hospitalet, un moviment que ha nascut per aglutinar totes les entitats ecologistes de la comarca.

Premien el treball de recerca d'una cornellanenca

El programa creat per l'estudiant té un 94% d'efectivitat. Foto: UPF

RECONeixEMENT ▶ Núria González Cuenca, alumna de segon de Batxillerat de l'Institut Francesc Macià, ha guanyat un premi que reconeix els millors treballs de recerca sobre ciències de la salut. És el Premi Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona (PRBB), que aquest any ha celebrat la 16a edició i el treball de González ha estat escollit entre els més de 200 que es van presentar.

El treball d'aquesta estudiant cornellanenca es titula 'Intel·ligència artificial aplicada al diagnòstic precoç del melanoma'.

González ha desenvolupat un programa informàtic que permet identificar si una lesió a la pell és un melanoma o no a través d'una foto feta amb una càmera o un smartphone. El programa d'intel·ligència artificial, que ella mateixa va programar des de zero, ha tingut una efectivitat del 94%.

De fet, un dels punts que més va valorar el jurat que atorga el premi, organitzat per la Facultat de Ciències de la Salut i la Vida de la Universitat Pompeu Fabra, és que González creés i programés el programa des de l'inici.

Identificar-los
amb **XIP i XAPA**
és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
**pot ser la seva
salvació!**

“Que paguin la pena màxima”

» Centenars de persones reclamen justícia per la mort de Xavi Cayuela en un accident laboral a Cidac
 » La CGT creu que la requalificació dels terrenys on hi ha la fàbrica va provocar el deteriorament

Pau Massip Martori
CORNELLA

“Morir a la feina és assassinat”, bramaven els centenars de joves que, dijous 13, van reclamar justícia per la mort de Xavi Cayuela. Eren nois i noies molt joves. Com ell, que només tenia 19 anys quan el 30 d'abril va morir atrapat per les bobines d'una de les màquines de Cidac. No feia ni mig any que treballava en aquesta fàbrica dedicada a la producció de teles asfàltiques.

Després del tràgic accident, la família reclama justícia i que els responsables siguin condemnats si així ho determina la investigació que ja s'està fent. Ho explica a *Línia Cornellà* Paco Marín, oncle de la víctima. La família exigeix que els propietaris de la fàbrica “paguin la pena màxima, que vagin a presó”. Creuen que és el càstig que mereixen uns empresaris que, un mes després de l'accident fatídic, encara no s'han posat en contacte amb la família. Marín detalla que l'únic contacte que han tingut ha estat entre

advocats, però que ells no volen cap compensació econòmica i que volen que la cosa s'aclareixi als tribunals.

“CELERITAT I CONTUNDÈNCIA”
 Perquè el cas arribi als jutjats, primer cal que Inspecció de Treball tanqui la seva investigació. Pel que ha sabut la família, el Departament de Treball s'ha compromès a tenir-la enllestida tan aviat com sigui possible. En una trobada que van mantenir amb representants del Govern, Marín diu que la família va reclamar a Treball “celeritat i contundència”.

De fet, assegura que el cap d'Inspecció de Treball els va comentar que “mai havien vist una empresa així”, en referència a les males condicions de treball i a la inseguretat que van trobar dins les instal·lacions de Cidac. Unes conclusions similars aportarà l'informe elaborat pels Bombers, que també sembla que serà molt contundent.

VÍCTIMA DE L'ESPECULACIÓ?

La Intersindical, UGT i Comissions Obreres ja han anunciat

Participants en la manifestació per reclamar justícia per la mort de Xavi Cayuela a Cidac. Foto: Pau Massip

que es presentaran com a acusació quan el cas arribi a judici. Però un dels sindicats més actius en el cas ha estat la CGT, que apunta quina podria ser la causa del mal estat de les instal·lacions de Cidac.

El sindicat explica que els ajuntaments de Cornellà i Sant Joan Despí van aprovar la requalificació dels terrenys per convertir-los en zona urbanitzable. A més, es va crear la Immobiliària Cadic, Cidac al revés, que té la seu social on ara hi ha

la fàbrica. Joaquín Marín, secretari de Comunicació de CGT Baix Llobregat, creu que això va fer que els propietaris deixessin morir la fàbrica “sense fer cap manteniment a les màquines”. “Saben que anirà a terra i deixen de renovar la maquinària i les instal·lacions”, afegeix Marín. De fet, alguns treballadors han explicat al sindicat que fa una dècada que, quan reclamen millores a les màquines, els diuen que aviat es traslladaran a unes noves instal·lacions a Olesa.

Però els treballadors fa deu anys que senten aquesta “excusa”, tal com ho defineix Marín, sense que el trasllat sigui realitat. La CGT també creu que el govern d'Antonio Balmón hauria d'assumir la seva part de responsabilitat en el cas. El sindicat considera que el consistori hauria d'haver vetllat perquè els propietaris hi fessin les inversions necessàries per mantenir la seguretat dels treballadors, encara que s'hi acabin fent pisos gràcies a la requalificació dels terrenys.

EMERGENCIA INDIA

Milers de famílies sense recursos estan patint una segona onada de la COVID-19 encara més letal que la de fa un any.

La teva aportació pot salvar vides
 IBAN: ES75 1491 0001 2320 3004 8025

SONRISAS DE BOMBAY
 TRANSFORMANDO FUTUROS

“Les ciutats del voltant de Barcelona no volen ser diluïdes”

José Montilla

Expresident de la Generalitat de Catalunya

A. Nadeu / A. Alexandre
Fotografia: J. Chichelnitzky

Com tants altres ciutadans de l'àrea metropolitana, vostè amb 16 anys va viatjar d'Andalusia cap aquí amb la seva família. Com recorda aquell viatge?

D'això fa pràcticament 50 anys. En aquells temps hi havia molta gent que feia aquest viatge en tren, però el meu pare i jo el vam fer en autocar. No hi havia les autopistes que hi ha avui i va ser un viatge llarg. Recordo l'entrada a Barcelona quan començava a sortir el sol. Era la primera vegada que venia a Catalunya. Hi tenia família i algun amic. Veníem per quedar-nos-hi i vam començar a viure a les Planes de Sant Joan Despí, molt a prop del barri del Padró, on vivia una germana de la meua àvia.

Estava molest per haver d'abandonar el lloc on havia viscut tota la seva joventut?

No va ser una decisió imposada. Tot i que tenia 16 anys, pensava que tindria més oportunitats en una terra com Catalunya que a l'Andalusia de principis dels setanta. No és que els

meus pares m'hi obliguessin, jo era el principal inductor de venir.

Com era José Montilla de jove?

Em dedicava a estudiar i practicava atletisme federat, cosa que em va permetre viatjar per Espanya, però fins als 16 anys mai havia estat a Catalunya. Era una persona que volia canvis a la meua vida. Primer treballant i després estudiant a la nit a la vegada que seguia treballant.

És cert que quan va arribar a Catalunya va participar en un grup clandestí d'extrema esquerra?

Tota la comarca del Baix Llobregat era centre de resistència al franquisme i agrupava el moviment obrer organitzat. Tot era clandestí i molt minoritari. De vegades es mitifica, però ens coneixíem tots. A l'institut nocturn hi havia la gent més radical. Allà el més moderat eren les joventuts comunistes. Jo vaig entrar al Partit Comunista d'Espanya Internacional, un grup maoista. Va ser divertit, encara que ens hi jugàvem la vida i alguna gent va acabar a la presó. Era un grup sectari, però en el qual es debatia i es llegia molt. Algunes coses totalment infumables per a algú de 17 anys. Com que sempre he estat una persona moderada, vaig deixar el grup abans

que morís Franco i em vaig afiliar al PSUC. Tinc molt bons records d'aquella època.

El 1979 va anar a viure a Cornellà. Per què?

Em vaig casar i la meua parella vivia allà. En aquell moment jo era tinent d'alcalde del grup socialista encara que residia al poble del costat.

“Si els catalans no defensem la llengua catalana, qui ho farà?”

Cornellà va passar d'11.000 habitants el 1950 a gairebé 100.000 el 1980. Com va ser viure en un lloc que havia crescut tant?

Era una ciutat mancada d'infraestructures i amb una densitat altíssima. El clavegueram era deficient o inexistent en algunes parts de la ciutat. Les zones verdes simplement no existien. El transport era molt dolent. Malgrat tot, hi havia

un teixit associatiu important. Hi havia vida.

Quan arriba a ser alcalde el 1985 es troba amb aquesta situació...

L'Ajuntament estava pràcticament en fallida. Vivíem una forta crisi econòmica: Cornellà tenia aleshores un 27,9% d'atur, moltes fàbriques tancaven i les escoles feien classes en baixos comercials. Vam construir escoles i equipaments esportius, culturals i sanitaris. Això es va poder fer perquè vam dotar la ciutat d'una base econòmica que generava ocupació i ingressos.

Quin és el record més viu que li queda d'aquella època?

Van ser moments molt durs. Els treballadors venien a la porta de l'Ajuntament. Fins i tot vam apujar els impostos, amb molta gent en contra, però ho havíem de fer i ho havíem d'explicar: si no hi ha ingressos, no hi ha serveis, i els ingressos venen dels impostos, que han de ser justos. També hi va haver moments dolços, com per exemple quan vam començar a fer els primers programes d'habitatge social quan d'això se'n parlava molt poc. Vam ser pioners. El moment d'entregar les claus d'aquests habitatges era un instant molt dolç.

Quina és la diferència més gran entre aquell Cornellà i el d'ara?

El Cornellà que vaig deixar el 2004 ha continuat el seu procés de millora. Recordo que als anys 90 ens vam centrar a construir el més bàsic: clavegueram i escoles. L'urbanisme d'una ciutat es fa amb el pas del temps; vas del més bàsic a les coses que et pots plantejar si tens recursos. El que cal és planificar de manera correcta perquè la ciutat pugui créixer ordenadament. Això és el que Cornellà ha seguit fent.

Quins són els reptes que té ara la ciutat?

Ser un bon lloc per viure-hi i treballar-hi. Parts de Cornellà i algunes ciutats de l'entorn metropolità encara són emplaçaments dormitori. Han de ser ciutats que tinguin personalitat i on la gent se senti orgullosa de viure-hi, i això vol dir més serveis. Soc dels que sempre ha pensat que les ciutats del voltant de Barcelona tenen una personalitat pròpia: no volen ser diluïdes.

Ara es parla molt de cohesionar i projectar la gran metròpoli. Com veu aquest debat?

És un debat vell, no siguem adamistes. De la Catalunya Ciutat ja en ▶

“Madrid ens ha guanyat la batalla econòmica”

◀ parlaven els noucentistes! Som el país que més ha debatut sobre temes d'ordenació territorial i no ha solucionat el problema. Ni a la metròpoli ni més enllà. Quan jo era president de la Generalitat es va crear l'AMB amb la voluntat de dibuixar un projecte de continu urbà per defensar un policentrisme. L'objectiu era que les ciutats que no són Barcelona no fossin el pati del darrere.

Aquesta també és una expressió molt repetida avui dia. Vostè en què pensa quan es refereix al pati del darrere?

En què no es tracta d'enviar a la perifèria allò que no té espai a Barcelona, sinó d'abordar problemes del conjunt i no només del centre. Viure tocant al gran municipi té avantatges clars: un mercat de treball i oci. Però té condicionants. Quan era alcalde hi havia gent de Barcelona que mai havia vingut a Cornellà... No sé què s'imaginava que era, una ciutat sense llei? Ara això ha canviat. Recordo una família de l'Eixample de Barcelona que va marxar a viure a Cornellà i portava els fills a la mateixa escola que els meus. Un dia em van dir que estaven molt satisfets de viure a Cornellà. Em van explicar que on vivien abans era impensable tenir un mercat o un CAP a prop, una escola amb tant pati, zones verdes... En força casos, avui es viu millor a Cornellà que a molts barris de Barcelona.

Creu que s'ha de pensar més enllà de l'AMB i articular una gran regió metropolitana?

És veritat que la regió metropolitana avança i creix, però el Govern de Catalunya mai veurà amb bons ulls una articulació institucional que agafi dues terceres parts del país, no ens enganyem. Evidentment, hi ha coses com el transport o les platges que s'han de planejar i gestionar més enllà de l'AMB, però això no vol dir crear una altra institució. Calen fórmules de caràcter més consorciades on intervinguin més administracions.

Durant més de dos anys vostè va ser a Madrid com a diputat i ministre. Realment és tan diferent de Barcelona?

La ciutat de Madrid té la mateixa extensió que l'àrea metropolitana de Barcelona. Això la fa peculiar. A més, és la capital i, com en la majoria d'estats, és un xuclador d'activitat, ocupació millor retribuïda i, per tant, més ingressos públics. Moltes de les empreses que teníem aquí les hem anat perdent en detriment de Madrid i això és un error garrafal que pagarem car durant anys. Madrid ens ha guanyat la batalla econòmica, i a això cal sumar-hi que és la seu de les institucions de l'estat.

I quina és la solució?

Un model com Alemanya, on les institucions estan repartides per tot el territori. Barcelona tenia una oportunitat que no ha sabut aprofitar. S'haurien d'haver portat institucions i empreses cap aquí; una cocapitalitat. Una altra solució és el que hem fet [es refereix al procés independentista], que si mirem els resultats i les perspectives inicials no ha estat gaire encertada.

Tornem a parlar de vostè. El 2000 va tenir trigèmens. Com va ser l'experiència d'ocupar llocs de tanta responsabilitat política sent pare de tres infants i de dos fills grans més?

La meua trajectòria no ha estat modèlica pel que fa al tema de la conciliació. Ho dic perquè el 2004, quan tenien quatre anys, vaig marxar a Madrid i la meua dona i els nens es van quedar aquí. Jo venia quan

“Som el país que més ha debatut sobre ordenació territorial i no ho ha solucionat”

podia. Determinats càrrecs tenen uns costos, són servituds que es paguen. Jo era l'únic ministre que no tenia la família a Madrid, perquè tenia clar que hi era de pas. En tots els càrrecs hi ets de pas. Tinc la sort que la meua parella és una persona molt comprensiva. Si no, no hauria pogut exercir aquests càrrecs amb la dedicació que requereixen.

Durant la seva presidència de la Generalitat alguns el van criticar durament. Creu que hi havia gent que no estava preparada per tenir un president d'una ciutat obrera i que havia nascut a Andalusia?

Bé, he de dir que les crítiques van ser minoritàries... Ser president de la Generalitat és recórrer el país. A la majoria de llocs on vaig anar em vaig sentir acollit i estimat. Eren crítiques d'un sector de la població catalana que existia i segueix existint. Em criticaven per ser de Cornellà i per ser fill d'obres andalusos. Eren crítiques classistes i en part xenòfobes.

Si pogués canviar alguna cosa de la seva gestió com a president, què seria?

Segur que ens vam equivocar en coses. Hauríem d'haver estat més àgils quan va arribar la crisi del 2008. Totes les gestions són millorables i la nostra segur que també. De totes

maneres, va ser un govern que feia aquelles coses que són tan avorrides: pressupostos, lleis, carreteres –lliures de peatges, per cert–, escoles, comissaries, jutjats, presons, hospitals... Un govern ha d'anar més enllà dels interessos emocionals i sentimentals. En això últim nosaltres podríem haver estat més fins, és cert. Ara bé, votar amb el cor està molt bé, però una miqueta de raó no ens aniria malament.

Vostè sempre ha estat un defensor de la llengua catalana. Què li sembla que ara al Parlament l'ús del castellà s'hagi estès?

L'any 80 ja hi havia diputats que utilitzaven el castellà, però és cert que el canvi va venir el 2006 amb Ciutadans. Jo soc castellanoparlant. Quan vaig arribar l'any 1971 no sabia català i el vaig aprendre per contacte i amb amics. Les llengües són per entendre's. Em semblen lamentables les batalles lingüístiques. Cadascú que parli la llengua que vulgui, però si els catalans no defensem la llengua catalana, qui ho farà? Mentre el conjunt de la població no la faci servir, necessita protecció. Amb tot, no cal demonitzar ningú perquè utilitzi el castellà... Per defensar el català no cal atacar el castellà.

La seva opinió en aquest tema concorda amb la del PSC actual?

Jo crec que sí. El PSC sempre ha estat compromès amb la defensa del català. Sense el PSC i el PSUC el català no hauria tingut el procés de normalització que ha viscut.

Si no anem errats, vostè ha estat regidor, alcalde, president de la Diputació, diputat a Catalunya i a Espanya, ministre, senador i president de la Generalitat. On s'ha divertit més?

Jo més que de diversió parlaria de satisfacció. En aquest cas, la satisfacció més gran és quan fas coses i en veus el resultat i el destinatari final. Això es té com a alcalde. Evidentment, per a un polític català no hi ha res més important que presidir el seu país, però si parlem de satisfacció, em quedo amb l'alcaldia.

Com ocupa el temps avui dia?

Vinc cada dia al despatx excepte quan treballo per a l'empresa que em paga [Enagás]. No em paga la Generalitat. Faig xerrades i vaig a debats i actes. També escric i poso en ordre moltes coses del passat: papers, records i arxius.

Què el preocupa actualment?

La pandèmia, és clar. A més de la gent morta, ens deixarà seqüeles psicològiques i econòmiques que encara no han aflorat. Quan l'efecte narcòtic de les ajudes es dilueixi quedarà un panorama complicat. ■

MONTILLA EN 10 RESPOSTES

1. Quin és el seu grup de música preferit?

Impossible dir-ne un. Escolto Eric Clapton, Dire Straits, Iron Maiden, Sabina, Serrat, Llach, Manel...

2. I el seu menjar preferit?

Un bon llobarro. Soc més de peix que de carn.

3. Ara que els restaurants tornen a estar oberts a la nit, n'hi ha algun on li agradi anar a sopar?

Soc més de sopar a casa amb la família, perquè durant molts anys he hagut de sopar a fora.

4. Digui'ns un llibre que l'hagi marcat...

No n'hi ha cap que m'hagi marcat. Podria recomanar *El món d'ahir* d'Stefan Zweig.

5. I una pel·lícula?

Les pel·lícules t'agraden en funció de l'edat i l'estat emocional. Podria dir la saga d'*El padrino*.

6. Té alguna afició que ens pugui sorprendre?

No... M'agrada molt caminar per la muntanya.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?

Collserola a primera hora del matí.

8. On li agradaria anar de vacances?

A Austràlia. També voldria creuar els Estats Units d'est a oest o navegar pel riu Congo. I tornaria a Istanbul.

9. Quin és el seu màxim referent polític?

Per a tots els que vam ser present en la fundació del PSC, Joan Reventós és un referent.

10. I en la seva vida personal?

El meu pare. Sempre preocupat per la gent i per ajudar-la. Un home treballador i amb esperit crític.

Vistes privilegiades del mar. En una de les zones més luxoses de Catalunya on viuen moltes “estrelles públiques”. 800 metres quadrats de casa en quatre plantes. Nou habitacions. Un aparcament amb capacitat per a vuit vehicles. Jardí, pista de futbol exterior, piscina i celler amb barra de bar “per gaudir dels amics”. Ben comunicat però amb privacitat. A 15 minuts de l'aeroport i a 10 de la platja. “Amb tot el que podem desitjar per viure una vida de vacances permanents”. I tot per 7.500 euros al mes. O si el lector prefereix comprar, per 5,7 milions d'euros.

Descripcions d'aquesta mena apareixen a Idealista quan es busquen cases al barri de Bellmar, a Castelldefels. Aquesta urbanització de luxe és famosa perquè el jugador del Barça Leo Messi hi té la seva residència, que deixaria en ridícul les cases que apareixen al portal immobiliari. No és l'únic famós que hi viu o que hi ha viscut. Segons comenta el cambrer d'un bar proper, a uns 20 minuts a peu de Bellmar, per aquí hi han passat jugadors com Luís Suárez o Rivaldo i ara el germà gran dels Gasol s'hi està construint la seva mansió. “Mai a la vida els he vist trepitjar el bar, però a mi em va molt bé que siguin a prop perquè els paletes que treballen als seus xalets venen aquí i jo faig força caixa”, diu.

Bellmar és un dels indrets on viuen les classes riques a l'àrea metropolitana, però no és l'únic. Ni de bon tros.

EL MAPA DELS BARRIS RICS

A diferència del que passa als Estats Units, on les classes riques viuen en barris aïllats a l'extraradi de les grans ciutats i les classes de rendes més baixes també es troben en zones allunyades del centre, a la metròpoli de Barcelona la segregació no és tan profunda.

Segons explica a la seva tesi doctoral el doctor en Sociologia Sergio Porcel, les persones adinerades viuen disgregades en diferents zones, sovint en contacte amb les classes mitjanes. Això fa que trobem població amb rendes altes a Gavà, Tiana, Alella, el centre de Badalona, Sant Just, Sant Cugat, Valldo-reix o l'anomenada *Upper Diagonal*, però que també n'hi hagi a altres indrets com l'Eixample, la Vila Olímpica, Cerdanyola o fins i tot al centre de la capital catalana. En tots aquests casos parlem de zones on la mitjana de la renda per càpita se situa entorn dels 30.000 euros anuals. Cal tenir en compte que de Vallvidrera –una altra de les zones més riques del país– fins a Sant Roc (a Badalona) només hi ha 17 kilòmetres, i en algunes parts d'aquest barri la renda per capita no supera els 4.500 euros. Gairebé vuit vegades menys.

Com s'explica que les classes amb més capacitat adquisitiva estiguin tan disperses en el territori? L'historiador i periodista Rafa Burgos parla d'un procés de mobilitat que comença al segle

A la urbanització de Bellmar, a Castelldefels, com més amunt, més luxoses són les cases. Foto: Albert Alexandre

Luxe metropolità: vides d'un altre món

Les persones adinerades de l'àrea metropolitana de Barcelona viuen disgregades en diferents zones, des de Gavà o Sant Cugat fins a la Vila Olímpica o Cerdanyola. Busquen poca densitat de població, bon clima, accessibilitat, serveis o proximitat a la costa. Són barris on la seva realitat pot semblar ficció.

XIX. “Les classes altes vivien al centre de la ciutat, però de mica en mica van anar buscant noves zones on tenir millors condicions de vida”, diu. Aleshores, primer es van instal·lar a l'Eixample i més tard a Sarrià i Sant Gervasi, quan el transport públic va permetre'ls arribar de forma ràpida al centre. “També cal tenir en compte les burgesies locals, com a Sant Cugat o Matadepera”, afegeix.

De la mateixa manera, Toni López, investigador del Departament de Geografia de la UAB i del Centre d'Estudis Demogràfics, considera que “hi ha molts motius que expliquen per què les classes amb rendes més altes trien uns barris o uns altres”. Es refereix a elements com la densitat de població, el clima, l'accessibilitat, els serveis o la proximitat a la costa. “Si hi ha una fàbrica a prop, serà un lloc en el qual les persones amb rendes més altes no voldran viure-hi, en canvi les bones escoles són un pol d'atracció”, considera

López. Tot això fa que els preus del sol pugin i certs barris siguin només aptes per a uns pocs.

Així mateix, en la darrera dècada Barcelona ha estat un pol d'atracció per a persones estrangeres amb una alta capacitat adquisitiva que venen de cultures on la segregació està fortament implantada. Això ha fet aflorar les zones aïllades de rendes altes. “Els últims anys la migració de població amb rendes altes ha estat més gran que la de gent

amb rendes baixes”, explica López. Totes aquestes zones, segons Porcel, representen el 8,7% del territori metropolità i hi viu –encara que no siguin exclusivament persones riques– el 9,5% de la població.

LA RIQUESA DES DE FORA

A vista d'ocell, a Bellmar, com a tantes urbanitzacions de luxe, hi predominen el blau i el verd. Totes les cases tenen piscina i jardí i moltes també pistes de pàdel i tennis.

Sis anys més de vida

● Hi ha moltes coses que fan la vida d'un individu diferent que la d'un altre. Tanmateix, un simple número ho canvia tot: el que apareix al compte bancari. La població que disposa d'una renda elevada viu d'una forma molt allunyada a la de la resta de mortals.

“Les diferències de renda per càpita entre els barris amb rendes més altes i els barris amb rendes més baixes han augmentat els darrers anys”, explica Toni López, investigador del Departament de Geografia de la UAB i del Centre d'Estudis Demogràfics. Així, podem veure com en algunes

cia de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya, “les persones amb menys nivell socioeconòmic tenen una probabilitat quatre vegades més gran de morir abans dels 65 anys”. Més dades contundents: els adults de 15 a 64 anys amb rendes baixes tenen vuit vegades més risc de patir complicacions de salut, i la utilització dels centres de salut mental, la taxa d'hospitalització i la probabilitat de consumir fàrmacs dels infants de progenitors amb rendes baixes és entre tres i cinc vegades més alta que en la resta de nens i nenes.

“Les persones amb menys nivell socioeconòmic tenen una probabilitat quatre vegades més gran de morir abans dels 65 anys”, remarca un estudi

zones de l'àrea metropolitana amb prou feines se superen els 4.000 euros anuals per càpita, mentre que en altres es depassen els 30.000. Si parlem de famílies, la diferència és encara més acusada. En alguns dels barris més rics, com per exemple Pedralbes (a Barcelona), la renda mitjana arriba gairebé als 90.000 euros, i l'escletxa, segons les dades de López, ha augmentat després de la crisi econòmica.

Aquestes xifres tenen una expressió més enllà del compte bancari. Fixem-nos en Barcelona: l'esperança de vida d'algú nascut a la Trinitat Nova és de 79,9 anys, mentre que en algunes zones de Sant Gervasi és de 86,2. Segons un estudi de l'Agèn-

Davant d'això, cal preguntar-se d'on venen aquestes rendes que fan que unes vides siguin més fàcils que les altres. En contra de l'opinió llargament estesa que afirma que la riquesa depèn de la vàlua i l'esforç individual, les dades de l'INE demostren que les classes riques cada cop viuen menys del salari i més del rendiment del seu capital. En algunes zones de Sant Cugat o Pedralbes, menys del 50% de la riquesa d'una família prové dels salaris, mentre que més del 30% dels diners els venen de llogar o vendre pisos o d'altres activitats econòmiques. En canvi, a l'Hospitalet o a Sant Adrià el salari representa el 70% de les rendes i les pensions un 20%.

La urbanització se situa a la falda del massís del Garraf i tot el barri està travessat per pujades. Com més amunt, més luxoses són les cases. A diferència d'altres barris com Sarrià, aquí els carrers estan buits. Ni una persona camina per les vores. No hi ha cotxes aparcats. És una urbanització fantasma on de tant en tant es veu algun paleta pedalanta muntanya amunt i brillant de tan suat que va, o una furgoneta que es dirigeix a fer la reforma d'alguna casa. De vegades, si hi ha sort, es pot topar amb algú que llença les escombraries en cotxe, en aquest cas en un BMW. És personal de servei o l'inquilí d'una mansió? Amb tot, si hi ha una cosa que abunda a Bellmar són les càmeres de videovigilància. De mil i una formes, totes elles apunten cap al carrer i creen una sensació incòmoda: no sou benvinguts.

Les escenes podrien reproduir-se en urbanitzacions de Matadepera (tercera població amb més renda de Catalunya), Alella (setena població més rica) o Vallromanes. L'única diferència és que a cap d'elles hi viu Messi.

LA RIQUESA DES DE DINS

Hi ha una frase que utilitzen amb freqüència les persones que es de-

diquen a vetllar pels drets de les persones sense sostre: “La majoria ens assemblem més a algú que viu al carrer que a una persona que té un veler”. Semblaria exagerada, però alguna de les següents històries semblen indicar que la sentència és prou certa.

El Robert (nom fictici) fa anys que treballa esporàdicament transportant i col·locant obres d'art en cases de luxe. No és la seva feina. Ho fa per guanyar un extra de diners. I és que tracta d'una tasca molt ben pagada. “Puc arribar a guanyar 45 euros per estar 15 minuts en una casa i penjar un quadre o posar-lo recte. De vegades les persones que visito em poden arribar a donar 50 euros més de propina”, relata. Quan parla sobre el que més l'impressiona d'aquestes cases s'està estona explicant anècdotes. “Hi ha un pis situat a la zona alta de Barcelona en el qual sempre que hi entro o en surto –per la porta del servei– em perdo i he de demanar a algun dels treballadors de la casa que m'acompanyi, és un laberint”, assenyala amb humor.

Diu que són immobles enormes, en els quals hi ha sales i més sales: “L'habitació del ioga, biblioteques, sales buides, sales plenes d'obres d'art, sales de cinema

A Bellmar, on viu Leo Messi, una de les urbanitzacions més riques de Catalunya situada a Castelldefels, és difícil veure-hi algú passejant pel carrer o cotxes aparcats

Als barris benestants la renda mitjana per càpita se situa als 30.000 euros anuals, quasi vuit vegades més que la registrada als barris metropolitans més pauperitzats

privades...”. Les seves històries reafirmen que es tracta de persones d'un altre món. “Una vegada, mentre carregàvem un quadre caríssim amb un company, la nena petita de la família va dir a la seva mare: ‘Que monos! Ens els podem quedar?’”, recorda. Exceptuant això, però, el Robert diu que sempre s'ha sentit ben tractat. Té sentit si tenim en compte que per les seves mans han passat obres de 70.000 euros, Picassos o Dalís.

Les escenes s'assemblen a una situació relacionada pel doctor en Geografia Miguel Rubiales a la seva tesi dedicada a les classes altes de Barcelona i Madrid. Va ser quan va acompanyar un grup d'homes adinerats a jugar a golf. En un forat elevat del camp es va produir un “moment col·lectiu d'admiració paisatgística”. Segons explica, un d'ells va dir: “La vista és magnífica, llàstima d'aquella muntanya, que tapa, caldria treure-la del mig”. Rubiales, sorprès, va preguntar com pensaven moure una muntanya, i ells van exclamar que amb màquines i operaris. “O creus que abans aquest camp era aquí?”, li van dir. “Semblava que era l'únic dels quatre que no veia fàcil treure una muntanya del mig”, afirma Rubiales reflexionant sobre la dis-

tància entre la seva realitat i la dels que més tenen.

Al seu estudi, a més, explica que aquesta percepció del món on tot es pot modificar té a veure amb una classe acostumada a canviar de forma de vida o a comprar i vendre immobles amb freqüència. “Tenen una visió dels seus privilegis privada”, apunta per afegir que les classes altes no tenen la percepció de pertànyer a un mateix grup social que els ajuda a preservar el seu estatus sinó d'haver guanyat la seva riquesa a través de l'esforç individual.

Rubiales comenta que les persones que va entrevistar mostren molta incomoditat a l'hora de compartir amb algú de fora del seu cercle social com havien aconseguit la seva riquesa i quines eren les seves relacions familiars. Un element estrany, ja que com explica Burgos, els vincles de classe són evidents. “Els rics tenen formes de funcionar similars”, afirma. És cert, no tot hom té una casa a Puigcerdà per anar a esquiar i un xalet a la Costa Brava.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

Les Festes del Corpus tornen al carrer amb protagonisme local

TRADICIÓ ▶ El Corpus tornarà al carrer. Les festes de la ciutat, que se celebraran del 3 al 6 de juny, recuperen les activitats presencials després d'haver-les de restringir l'any passat, en el moment més complicat de la pandèmia, i haver-les de fer en format virtual. Però la pandèmia encara no s'ha acabat i també marcarà la celebració d'enguany. Des de l'Ajuntament expliquen que s'ha optat per fer els actes en espais oberts, però on es pugui controlar l'accés per garantir els protocols d'aforament i distàncies de seguretat. Per això, gran part de les activitats es faran als patis de les escoles i instituts, a les pistes esportives, al parc de Can Mercader, al Camp de les Aigües o a la Caldereria.

A més, com ja es va fer l'any passat i s'ha anat repetint en altres festes, també hi haurà activitats que recorreran els carrers i places dels diferents barris de la ciutat, perquè no hi hagi aglomeracions i tots els veïns puguin gaudir dels actes. Així, es podrà gaudir dels gegants i capgrossos de la ciutat, escoltar música d'estils ben variats o veure espectacles de teatre o de pallasos per a tota la família, especialment pensats per als més menuts.

La il·lustradora Mari Fouz ha estat l'autora del cartell. Foto: Twitter (@mlfouz)

TALENT CORNELLANENC

Diu la dita que ningú és profeta a la seva terra, però el programa d'aquesta Festa Major ho desmenteix. Més de mig centenar d'artistes cornellanencs protagonitzaran actes i activitats, on podran mostrar la seva alta qualitat. Serà el cas dels DJ's Sam Hidd i Genè Cuee, del raper Ruxxo, de les cantants Carla Collado i Sara Alva, de l'Orquestra Màgic, La Factoria Musical i els Residual Gurus. També hi haurà mags, actors i actrius i ballarines i ballarins.

De fet, fins i tot el cartell té la firma local de la il·lustradora Mari Fouz, recentment premiada als Estats Units per un dels reconeixements més prestigiosos en el seu camp. Amb el seu disseny, Fouz mostra les ganes de recuperar unes festes populars i presencials, on és vital poder compartir la festa amb els veïns i veïnes de la ciutat.

Alguns d'ells seran els protagonistes del pregó, que es podrà seguir pel canal de YouTube de l'Ajuntament i marcarà l'inici del Corpus, dijous 3 a les 20 hores.

Les biblioteques ja ofereixen el servei d'autopréstec

CULTURA ▶ Les tres biblioteques de la ciutat ofereixen el nou servei d'autopréstec des de principis de mes. Pagat per la Diputació de Barcelona, la biblioteca Central, la Marta Mata i la de Sant Ildefons incorporen aquest nou sistema que facilita la gestió dels tràmits de préstec i devolució de tota mena de documents per part de l'usuari.

El sistema permet emportar-

se documents prestats, renovar els préstecs, consultar els documents prestats i les reserves disponibles i retornar documents a través de la màquina de devolució que s'ha instal·lat a la Biblioteca Central.

L'objectiu és agilitzar el servei, perquè no fan falta intermediaris, i que l'usuari guanyi autonomia i es redueixin els temps d'espera.

La il·lustradora Mari Fouz guanya un premi als EUA

RECONeixEMENT ▶ La il·lustradora Mari Fouz (Cornellà, 1988) ha estat reconeguda amb el premi American Illustration 40 en la categoria de premsa per la il·lustració publicada el juliol del 2020 al setmanari polític i de cultura britànic New Statesman. L'obra, en la qual es pot veure una dona asseguda al damunt d'una pilota de futbol rebentada i que treu fum, il·lustrava un article de Lola Seaton sobre el paper de la dona en el masculinitzament del futbol des de la seva experiència personal.

Fundada l'any 1982, l'associació American Illustration va ser creada per reconèixer els artistes i il·lustradors que amb la seva fei-

na innovadora eixamplaven els límits del sector editorial, però que no eren tinguts en compte per les institucions més veteranes.

Com explica *Exterior.cat*, a més de destacar les millors il·lustracions i dissenys en premsa, també lliura guardons per les millors feines fetes en l'àmbit editorial, la publicitat i el màrqueting. A cada edició, tots els treballs guardonats són recopilats en un llibre editat i publicat per la mateixa American Illustration.

Mari Fouz és col·laboradora del diari ARA i ha publicat il·lustracions a la revista *Time*, a *The Wall Street Journal* i a *The Guardian*.

línia

19 edicions de proximitat
 Districtes de Barcelona · L'Hospitalet
 Barcelonès Nord · Baix Llobregat
 Baix Maresme · Vallès

líniaxarxa.cat

Vols anunciar-te?
 686 429 517
 publicitat@comunicacio21.com

El sector de l'oci i la restauració ja pot obrir de sis del matí fins a mitjanit. La millora de les dades sanitàries ha permès flexibilitzar les restriccions. També es pot tornar a consumir a la barra, mantenint 1,5 metres de distància.

Bars i restaurants de la ciutat oferiran la Tapa del Corpus

GASTRONOMIA ▶ Les Festes de Corpus presencials d'enguany oferiran als veïns i veïnes una proposta lligada al sector de la restauració local. Es tracta de la Tapa de Corpus, una iniciativa gastronòmica que oferiran una dotzena d'establiments de la ciutat. Cada restaurant crearà la seva pròpia tapa, que no estarà lligada a cap ruta ni serà res semblant al QuintoTapa, que s'havia fet en anys anteriors.

De fet, des de l'Ajuntament expliquen que la proposta arrencarà el 3 de juny, el primer dia de les Festes de Corpus, però que s'estendrà durant tot el mes. L'objectiu és evitar que hi hagi aglomeracions als establiments que ofereixen la tapa i que, aquells que ho vulguin, la puguin tastar durant tot el mes i no només els dies de festa major. Si els bars i restaurants que se sumen a la proposta veuen que l'oferta funciona i té bona rebuda per part dels veïns i veïnes, podran seguir-la oferint durant tot l'estiu.

El Caracé és un dels establiments que hi participa. Foto: Twitter (@Caracecornella)

Una altra diferència amb la ruta que organitzava el QuintoTapa, aquest cop tampoc hi haurà cap beguda lligada al consum de la tapa. Els bars i restaurants que hi participen només oferiran la tapa, que cadascun haurà preparat especialment pel Corpus.

Els dotze establiments que participen en aquesta edició són

el Cafè del Parc, el Caracé, el Guacamole's Cornellà Tex-Mex, el Kuaalexu, L'Eixerit Tapas & +, La Teula Ibèrica, La Xerradeta, el Lobito's, Los Arcos Gastro Bar LAB, el Montaditos 69, el Pirates Burger i el Taller's. Cada restaurant oferirà una tapa diferent, que s'inclourà a la carta durant tot el mes de juny.

L'Splau redueix les emissions amb plaques fotovoltaïques

MEDI AMBIENT ▶ El centre comercial Splau reduirà l'emissió de gasos contaminants gràcies a la instal·lació de plaques fotovoltaïques al terrat de l'edifici. Els gairebé 2.000 metres quadrats de plaques evitarà l'emissió de 87 tones de diòxid de carboni i permetrà estalviar el 7% de l'electricitat que consumeix tot el centre comercial.

Els 1.900 metres quadrats de plaques fotovoltaïques instal·lades, que equivalen a més de quatre pistes de bàsquet, generaran 170 quilowatts de potèn-

cia elèctrica, una capacitat de generació que permetria il·luminar, per exemple, 75.000 bombetes de cent watts funcionant durant 24 hores seguides.

A més, els gestors de l'Splau han implantat el sistema Building Management System (BMS), que entre altres coses, encén i apaga els llums de tot el centre automàticament per aprofitar la llum natural. Aquest sistema, que també controla l'aigua, ha permès reduir un 30% del consum d'electricitat i un 30% més del consum d'aigua.

El centre comercial ha instal·lat 1.900 metres quadrats de plaques. Foto: Splau

Neix Línia, el diari metropolità

- » El Grup Comunicació 21 llança un nou digital pensat des de i per a l'àrea metropolitana
- » La nova capçalera s'erigeix en la punta de llança de la gran xarxa d'edicions locals Línia

COMUNICACIÓ ▶ El Grup Comunicació 21 ha posat en marxa un nou digital: *Línia, el diari metropolità*. Un mitjà pensat des de i per a l'àrea metropolitana de Barcelona, dirigit pel periodista Arnau Nadeu, també responsable de la xarxa de periòdics locals *Línia*.

“No som un diari generalista més. Som un diari de proximitat, diferent, que aspira a ser un altaveu de la gran metròpoli”, afirma Nadeu. “*Línia* pretén ser un diari d'enfocaments propis, de reportatges, d'entrevistes i d'opinió metropolitana. Que faci un periodisme més reposat que rabiós. Un diari de kmo, centrat en les històries dels barris i la seva gent”, detalla el director editorial.

Línia vol ser, en definitiva, un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg permanent i constructiu que posi punt final a l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible. El grup considera que l'àrea metropolitana bar-

celonina entesa en sentit estricte, però també la regió metropolitana en sentit ampli, és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el nou diari vol fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

“Respectarem les identitats locals, fomentarem el compromís metropolità i potenciarem una visió global del territori”, afegeix Nadeu, remarcant que el nou diari neix amb vocació de transversalitat i amb l'objectiu de dotar d'una eina de conversa i d'informació el pulmó de Catalunya.

PROXIMITAT

L'objectiu del nou llançament és redoblar l'aposta del grup per la proximitat. “Si fins ara les nostres publicacions *Línia* són necessàries en el primer cercle de proximitat dels ciutadans –el barri, la ciutat–, ara també volem que ho siguin a través del nou diari en el cercle social i geogràfic immediatament superior, que en el cas que ens ocupa traspas-

sa les muralles de Barcelona”, assenyala David Centol, editor del Grup Comunicació 21.

“El nou diari és una publicació fidel a l'essència que comparteixen tots els periòdics del nostre grup, amb els valors de la informació de proximitat, la qualitat dels continguts i el periodisme responsable”, destaca l'editor.

“*Línia* és la peça que faltava en el puzzle de la informació de proximitat de l'àrea metropolitana de Barcelona i és també la peça que faltava al grup”, remarca Centol. “Amb el seu nai-

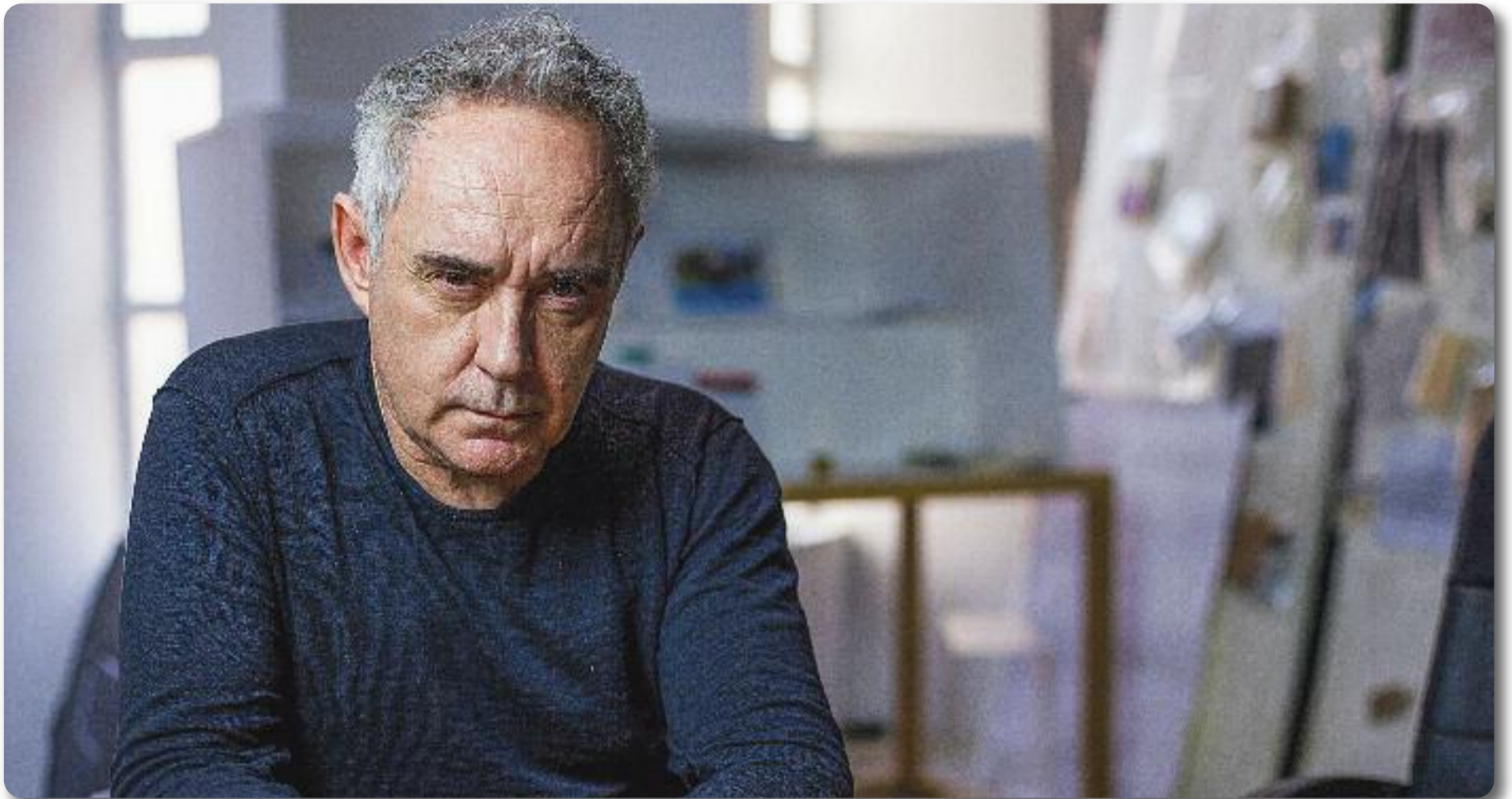
xement es completa el nostre objectiu de respondre a les necessitats informatives de l'entorn més proper, al mateix temps que s'arrodona el mapa comunicatiu català amb una eina que li mancava”, afegeix.

EN CATALÀ

La regió metropolitana de Barcelona planteja una realitat lingüística particular, on la llengua catalana requereix un plus de compromís per no despenjar-se definitivament dels hàbits lingüístics de la ciutadania, subrat-

lla el grup de comunicació, que destaca que *Línia, el diari metropolità* també vol contribuir a fomentar el català al territori.

El nou diari complementa i potencia les 19 edicions en paper i digitals de les capçaleres territorials *Línia* dels districtes de Barcelona i l'àrea metropolitana. “Partim d'una base sòlida que ens avala i que nodrirà el nou diari: les 19 edicions territorials *Línia*, que en cap cas perdran protagonisme. Seguiran implementant-se i reforestant deserts mediàtics com fins ara”, conclou Centol.

“Ser de barri i arribar on he arribat fa que la gent connecti amb mi”

Ferran Adrià

Cuiner i creador

Albert Alexandre
BARCELONA

Per trencar el gel: l'esmorzar, a diferència del sopar o del dinar, és un àpat que no canvia gaire. Què esmorza Ferran Adrià?

Per a mi també és un àpat recurrent. Jo esmorzo iogurt, fruita, suc de taronja, alguna galeta... Tot molt normal. Fora del restaurant el que menjo és normal.

Va néixer l'any 1962 a l'Hospitalet. Com era aquella ciutat?

Quan jo era un nen, l'Hospitalet era bastant poble. Amb barris molt petits. Tota la Fira no existia. Eren camps, horts... Tot era molt diferent que ara. Jo vaig tenir una infància feliç amb els meus pares i el meu germà. Una bona infància, sense traumes. Jugava a futbol a Santa Eulàlia, a la posició del Xavi, al centre del camp.

Quina és la diferència més gran entre l'Hospitalet d'abans i el d'ara?

Hi ha una diferència brutal. Ara, el que era el meu Hospitalet és un espai meravellós. Molt modern i

cosmopolita. Crec que ha estat un canvi en positiu.

No sent nostàlgia del passat?

El que no puguis canviar no t'ha de preocupar. Si hi havia camps, no s'hi poden tornar a posar.

Quina era la seva relació amb altres municipis de l'àrea metropolitana?

Jo vivia al carrer que separava Barcelona de l'Hospitalet i, per tant, era un hospitalenc bastant barceloní. La meva generació era com ara. No dèiem allò de “baixar a Barcelona”. Conceptualment no hi havia diferència. Potser sí que dèiem “anem al centre” per referir-nos a anar a la plaça Catalunya.

Quan va començar la seva passió pel món de la cuina?

En realitat, jo no tenia passió per la cuina. Em vaig començar a buscar la vida, quan era molt jove, i me'n vaig anar a Castelldefels, a rentar plats. Aleshores tenia 17 anys. Era bastant estrany que algú marxés amb aquella edat. Tot i això, seguia tenint un llit a casa dels meus pares. En aquella època a mi m'agradava el que agrada a tots els joves: sortir de festa. Però havia de treballar. Després de Castelldefels

vaig anar cap a Eivissa, on vaig estar treballant d'ajudant de cuina, i a poc a poc vaig anar aprenent l'ofici. De totes maneres, no em vaig enamorar de la cuina fins que vaig arribar a la Cala Montjoi, a la Costa Brava, al Bulli, amb 22 anys. A aquella edat jo ja era cap de cuina i això és molt estrany, perquè el Bulli era un restaurant molt important i jo molt jove.

“De la crisi climàtica i de la sanitària només podem sortir-ne innovant”

També he llegit que la mili va ser una bona època que el va ajudar a aprendre a cuinar...

Per a mi va ser brutal, sí, perquè vaig saber què volia dir portar un restaurant, encara que fos per a la Capitania General de l'Exèrcit... Tenia banquets, m'ocupava del pressupost... Va ser molt important per a mi, sí.

Què el va enamorar de la Cala Montjoi?

La cuina. Era la primera vegada que veia parlar de cuina amb tanta passió. Vaig descobrir un món professional que per a mi era desconegut. A la taula, quan es menjava, no es parlava de futbol, sinó de cuina. Hi havia una passió brutal pel que feies. El 90% de la gent cuina per menjar o per guanyar diners, però aquí era diferent. En aquella època vaig estar viatjant per França per conèixer els millors cuiners del món. Va ser també una fase d'aprenentatge i de referència. Quins eren els millors cuiners del món? Si tu no has vist mai el Barça, el Madrid, el Manchester City o la Juventus, no tens referència de què és el futbol al màxim nivell. Doncs passa el mateix amb els restaurants. Tots eren a França i era vital visitar-los.

Va ser d'aquella època que va aprendre la frase “creativitat és no copiar”. Creu que avui en dia es copia molt i es crea poc?

Estem on estem perquè fa dos milions i mig d'anys es va començar a innovar. De les dues grans crisis, la sanitària i la climàtica, en sortirem innovant. Mira la vacuna. Pel que fa a la frase, és una metàfora que el que ve a dir és que cal ser honest.

Tu pots copiar i la majoria de gent copia. Simplement, i segons el meu punt de vista, cal ser honest i dir: “Mira, això ho he copiat d'aquí o d'allà”. La majoria de llocs és el que fan perquè no tenen recursos per innovar. Jo soc un dels pocs que va tenir la sort o la capacitat de tirar endavant un verdader procés de creació al Bulli, i no va ser fàcil. Vam trigar 14 anys a oferir una cuina innovadora, i durant aquest temps no vam guanyar diners. La gent cobrava una part del sou el dia 15 i una altra a final de mes. Això no és treballar, això és creure en alguna cosa més enllà... Com que fèiem una cuina tant d'avantguarda, a la gent li costava molt d'entendre, però la nostra feina era crear un restaurant per obrir camins.

Què vol dir amb obrir camins?

Noves tècniques, nous gustos, nous estils... Res a veure amb el que la gent entén per cuina. Sintetitzar tot aquest procés de creació en una entrevista és impossible... Quan ho intentes resumir la gent pensa: de què em parla aquest tio? Tothom parla de cuina perquè cuina o menja, però si portem la cuina a un nivell molt alt és un altre món. Per entendre aquest procés de creació cal veure el documental de 15 hores ▶

“Sortir a la portada de The New York Times em va canviar la vida”

◀ que es va fer del Bulli: *El Bulli, història d'un somni*.

15 hores? Són moltes!

No, perdona, però no! Estem en un moment de la nostra societat on tot són titulars i Instagram. Per estudiar qualsevol cosa cal dedicar-li, jo què sé, una setmana com a mínim, oi? Doncs 15 hores no és tant per entendre un procés d'anys. Si vols comprendre alguna cosa, el que no pot ser és que no li dediquis temps. El concepte d'estudiar està fins i tot mal vist. Qualsevol persona que munti un negoci ha de saber què és una empresa. Quanta gent que munta una petita empresa sap què és un balanç o un pressupost? Ningú! El 50% de les petites i mitjanes empreses no duren més de cinc anys. Per què? Per manca de coneixement i d'estudi. No vol dir anar a la universitat, sinó saber el mínim i necessari. El coneixement és vital.

Parlant d'innovar, creu que Barcelona és una ciutat innovadora?

Sí, el turisme va canviar la ciutat. Amb les seves coses bones i dolentes. Era una ciutat meravellosa per viure-hi i tenia molts avantatges competitiu. Al mediterrani no hi ha tants llocs com Barcelona i el seu esperit creatiu. Malauradament, amb la Covid no sabem què passarà. Ara és una ciutat trista, però caldrà esperar dos anys per veure si torna a ser el que era, si torna a somriure.

I què creu que passarà amb el sector de la restauració ara que tothom compra per Glovo? Tindrem ganes de tornar a anar de restaurants?

El gran canvi l'ha produït el teletreball. Abans, si la gent tenia una reunió, quedava a Barcelona i per dinar. Això ja no es farà. Quan tinguem clar com quedarà tot el tema del teletreball veurem què passa. El que està clar és que una part important de la gent, almenys dos dies a la setmana, farà feina des de casa i això pot fer que un 10 o un 15% dels restaurants desapareguin.

La pandèmia ha afectat el seu negoci?

Com que jo ja no tinc restaurant, no he tingut problemes. Estem a elBullifoundation i més o menys ho hem passat bé. Hem pogut seguir amb el 80% de la nostra activitat.

Si parlem de moments crítics en els últims anys, hem de parlar per força del procés independentista. Com va viure aquells moments en l'àmbit personal?

Respecte a aquest tema, jo no he tingut problemes de cap mena. Està clar que hem viscut una situació complexa, perquè la societat estava molt polaritzada. Viatjo molt i quan

viatges ho veus tot d'una manera diferent. Explicar-ho a fora és fàcil, el que és complicat és entendre que el conflicte es pot veure de moltes maneres. Hi ha una gent que vol una cosa, una que en vol una altra i una darrera que no sap què vol...

Si em permet preguntar-li i vol respondre-ho: vostè què vol?

No ho sé. Amb la situació de la Covid i amb els milers de persones que estan a l'atur, amb els negocis que estan morint, crec que el que toca ara és que l'economia torni a ser el que era. Estem en un moment molt fotut i tothom hauria d'anar cap a la mateixa direcció. Crec que hi ha consens en això. Hi ha una crisi com mai s'havia vist. Això com s'arregla? No ho sé. Els polítics hauran

“Tothom que fa alguna cosa diferent i creativa rep crítiques”

de solucionar-ho, però de vegades sembla que hi ha gent que no és conscient que moltes persones han perdut familiars o que hi ha altres persones que han perdut la seva feina després de 40 anys treballant.

Va defensar l'estatut al mateix temps que feia una campanya per al ministeri de l'Interior i l'Exèrcit. També ha dit alguna vegada que se sent molt europeu. Hospitalenc, català, espanyol, europeu... Amb quina identitat es queda?

Jo sempre dic que la meua pàtria és el talent. A partir d'aquí puc dir que em sento català, però també de Roses [on viu actualment], de l'Hospitalet... No em preocupa massa. Sempre m'han importat més les persones que les identitats. Procuro estar bé onestic. Ara bé, és clar que tinc un sentiment català. Vull dir que tinc una manera de fer i d'estimar el meu país. Però bé, últimament no vull ni perdre dos minuts parlant de política...

Doncs no en parlem més. Durant la seva carrera ha rebut molts premis. El Bulli va ser reconegut cinc vegades com el millor restaurant del món, Català de l'Any...

Els premis sempre són positius, perquè a la vida no tots els moments són bonics. És cert que jo he tingut la sort de rebre uns premis increïbles, brutals. Sempre que tens un moment baix els premis van bé,

però jo mai he treballat pel reconeixement, ha estat una conseqüència de la meua feina. Quan vaig aparèixer a la portada de *The New York Times* va ser molt especial. Allò, el 2003, quan no hi havia internet, em va canviar la vida.

Deia que els premis ajuden en moments baixos. Quin ha estat el moment més dur de la seva carrera?

La malaltia i la mort de qualsevol familiar. Sobretot la malaltia. Els meus pares i els meus sogres van patir molt i va ser molt dur. En l'àmbit professional, no em puc queixar.

Ha rebut crítiques molt dures que deien que la seva cuina era massa sofisticada...

Tothom que fa alguna cosa diferent i creativa rep crítiques. Però si surts al carrer, al 50% li sembles simpàtic i a l'altre 50% no, sense conèixer-te. Un ha d'aprendre que no pot agradar a tothom. No em puc queixar i mai ho he fet, perquè en realitat he rebut molt poques crítiques negatives. És clar que afecten, aquestes crítiques, però no s'hi pot fer res. Hi ha gent que no està d'acord amb els canvis i és normal. Perquè si jo et pregunto “què vols, un ou ferrat o una esferificació amb pèsols?”, tu em diràs que l'ou ferrat.

No sigui modest, a vostè la gent l'estima molt...

Sí! En soc conscient. Potser és pel fet que soc un xaval de barri, de Santa Eulàlia, de família treballadora i que ha arribat on ha arribat. Això és una cosa amb la qual la gent connecta. El meu pare era estucador i la meua mare era el que es deia una *ama de casa*, encara que de vegades treballava en una perruqueria. La gent diu “el Ferran no va anar a la Universitat, però ha donat classes a Harvard”. Puc ser un símbol per a la gent treballadora, que pot pensar: “Si ell ho ha fet, jo també ho puc fer”.

Ha renunciat a moltes coses per ser el millor cuiner del món?

Segurament no he tingut una vida personal normal. Les vacances, els caps de setmana... Tot eren conceptes molt diferents del que entén la gent. És una vida diferent, però com he dit abans, el que no puguis canviar que no et preocupi.

Ja per acabar, per què va decidir tancar el Bulli?

El Bulli va ser un somni, però els somnis també s'acaben. Nosaltres volíem obrir camins i vam aconseguir-ho. La nostra missió es va acabar. És difícil saber dir prou. A nivell creatiu, t'has de mirar al mirall i ser sincer per dir-te que has d'acabar. A la vida s'ha de saber quan dir prou. Saber quan una cosa s'ha acabat. ■

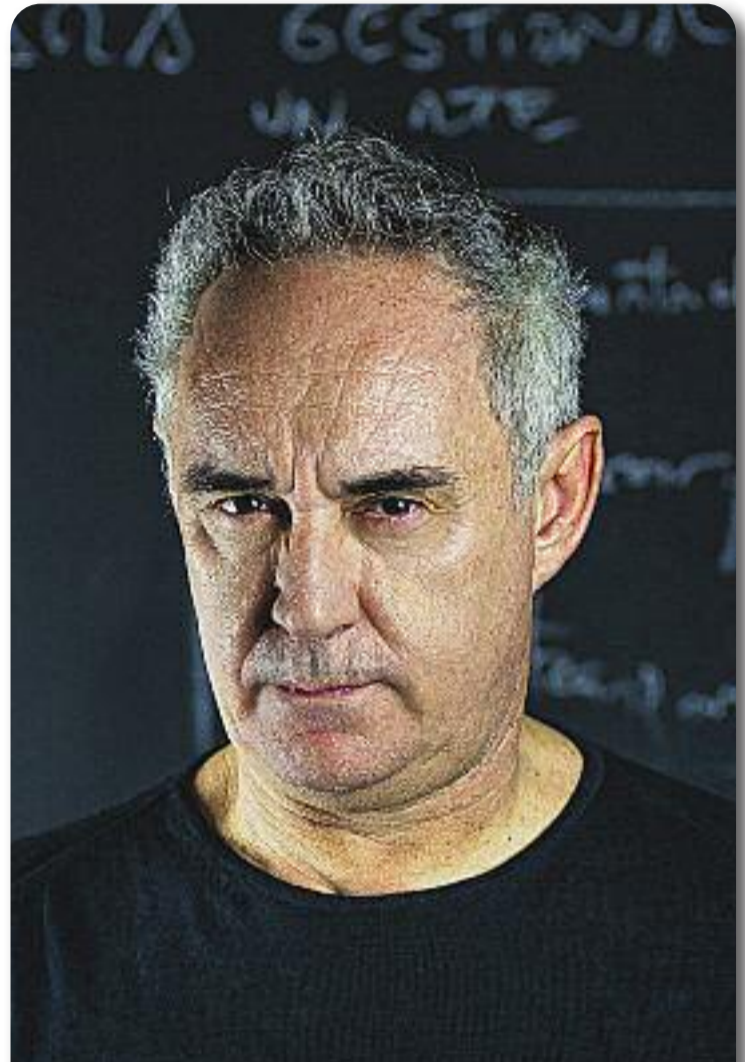

Foto cedida per elBullifoundation / Marina Roca

FERRAN ADRIÀ EN 10 RESPOSTES

1. Quin és el seu grup de música preferit?
The Rolling Stones.

2. Hi ha algun aliment que detesti?
El pebrot vermell gran.

3. Per a quina persona viva o morta li agradaria cuinar?
Per a Pablo Picasso.

4. Digui'm un llibre que l'hagi marcat...
No n'hi ha cap que m'hagi marcat. Podria recomanar *El perfume*, de Patrick Süskind.

5. I una pel·lícula?
Pulp Fiction.

6. Té alguna afició que em pugui sorprendre?
Col·leccionar llapis d'hotels, tot i que amb la Covid ara és complicat.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?
El meu barri, Santa Eulàlia.

8. On li agradaria anar de vacances?
A la Costa Brava.

9. Quin és el seu màxim referent professional?
Tota la generació que va crear la *Nouvelle Cuisine*.

10. I en la seva vida personal?
La meua dona.

Esports

Atletisme | Esgotats els dorsals per als 7km del riu

El passat dilluns 24 Corre Solidaris va anunciar que s'han exhaurit els dorsals disponibles per participar en la 10a edició de la cursa solidària 7km del riu. La prova col·labora amb la Botiga Solidària de la ciutat.

La UE Cornellà certifica l'ascens a Primera RFEF

Pau Arriaga
CORNELLÀ

La UE Cornellà va certificar l'ascens a la futura Primera Divisió RFEF (la categoria de bronze del futbol estatal) amb un triomf de prestigi en un escenari com el José Rico Pérez d'Alacant. Els verds van derrotar l'Hércules (1-2) el passat dissabte 15 i tanquen la segona fase com a campions del grup III-D de Segona B amb 42 punts.

El Llagostera ha estat el segon (els gironins acompanyen els verds cap a aquesta futura categoria), mentre que el tercer en discòrdia ha estat l'Hércules. Lleida Esportiu, Badalona, La Nucía i Atlético Levante, en aquest ordre, tanquen la classificació del grup.

Els verds, a més, van descansar en la darrera jornada de la història de Segona B, amb la tranquil·litat de tenir els deures fets i sabent que tenen la recta final de

L'eufòria després del triomf al camp de l'Hércules. Foto: UEC

la primavera i tot l'estiu per endavant per dissenyar el nou projecte esportiu.

ROMO MARXA AL RACING

Un dels grans eixos de treball, a més, haurà de ser trobar un entrenador, ja que el passat dia 19 es va anunciar la marxa de Guillermo Fernández Romo, que el curs que ve entrenarà un històric: el Racing de Santander.

El tècnic madrileny ha dirigit 61 partits oficials en els dos cur-

sos que ha estat al club: 54 de lliga, tres de *play-off* d'ascens i quatre de Copa del Rei (amb la històrica eliminació de l'Atlético de Madrid inclosa i el partit contra el Barça al Municipal). El preparador va donar les gràcies a la UEC per haver-lo "valorat com a professional" i va tenir paraules "de record i respecte per als aficionats, cada membre de la plantilla, l'*staff* i en especial per a Andrés Manzano i Juan Giménez pel seu suport incondicional".

El júnior del Basket Almeda, campió de Catalunya

El cap de setmana dels dies 22 i 23 de maig serà d'aquells que es recordarà durant força temps al Basket Almeda. I és que l'equip júnior del club va proclamar-se campió de Catalunya a Mataró, després de derrotar el Barça Santfeliuenc per un ajustat 60-63.

L'alegria per als equips de la base de l'entitat, però, no acaba aquí, ja que l'equip infantil va arribar a la final del campionat de

Catalunya, jugada també a la capital del Maresme, si bé en aquest cas les cornellanenques acabarien perdent contra les amfitriones, la UE Mataró (51-70).

Aquests dos grans resultats en l'any de celebració del mig segle de vida del club, a més, tenen una derivada: els dos equips obtenen el passaport per als respectius campionats d'Espanya de clubs, on intentaran adjudicar-se el títol estatal de les seves respectives categories.

La celebració de l'equip després de guanyar el títol. Foto: FCBQ

**NECESSITEM ALIMENTS
BÀSICS PER CONTRIBUÏR
A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
163 MIL PERSONES**

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

líniacornellà

bancdelsaliments.org

Un nou web on tu 'Import@ss'

- » La Tresoreria General de la Seguretat Social ha creat un nou portal per atendre el ciutadà
- » La plataforma ofereix informació, fins a quaranta serveis i una àrea personal exclusiva

► La Tresoreria General de la Seguretat Social (TGSS) ha creat un nou portal web que és molt més que això. Es tracta d'*Import@ss*, un nou model d'atenció en el qual el ciutadà se situa al centre dels serveis digitals, que s'han redissenyat, organitzat i presentat amb l'objectiu de fer-los senzills d'utilitzar, clars i intuïtius.

Import@ss ofereix informació i una quarantena de serveis de tramitació, així com una àrea personal on pots consultar les teves dades de forma personalitzada, sigui quina sigui la teva situació laboral. Per exemple, hi pots entrar per consultar el teu número de la Seguretat Social o per veure la teva vida laboral. S'hi pot accedir tant des d'ordinadors com des de telèfons mòbils o tauletes.

COM S'ORGANITZA?

El portal té dues parts, una pàgina principal d'accés públic i una àrea personal. A l'àrea pública trobaràs tota la informació necessària per fer qualsevol tràmit o gestió, en un llenguatge proper i comprensible. També presenta els serveis de la TGSS agrupats en quatre grans

categories per facilitar-te la recerca d'allò que necessites. L'àrea personal, com el seu nom indica, és un espai totalment personalitzat per consultar totes les teves dades.

QUÈ HI PUC FER?

Entre els quaranta serveis que ofereix el portal *Import@ss*, hi ha la possibilitat de consultar i obtenir informes, entre altres qüestions, sobre la teva situació laboral, així com veure la teva vida laboral de forma digital i descarregar-te'n l'informe en format PDF.

També et permet informar-te i fer tràmits com a autònom, consultar i modificar les teves dades personals de contacte i de domicili, consultar i pagar deutes, accedir a documents relacionats amb els teus tràmits de la llar i un llarg etcètera.

COM A AUTÒNOM

Si ets autònom, disposes d'una pàgina específica en la qual trobaràs, agrupats, tots els tràmits que puguis necessitar i la informació que et caldrà saber abans de fer servir cap servei. També comptes amb una guia que dona resposta als dubtes que et puguin sor-

Al nou portal s'hi pot accedir tant des d'ordinadors com des de telèfons mòbils o tauletes. Foto: Pexels

gir abans, durant i després de fer qualsevol tràmit.

A més, la TGSS està treballant perquè a la teva àrea personal tinguis accés a tota la informació relacionada amb la teva activitat.

FEINA DE LA LLAR

La TGSS ha tingut en compte la feina de la llar per les seves característiques particulars. Tant si ets treballador o ocupador d'aquest sector, disposes d'una secció per a tu.

No cal que coneguis la legislació ni els passos administratius del tràmit que vulguis fer, ja que *Import@ss* t'acompanyarà i et guiarà mentre el facis, explicant-te què suposarà cadascuna de les teves decisions i els drets i obligacions que impliquin.

Com a treballador, podràs consultar les condicions de feina declarades pel teu ocupador en tramitar la teva alta a la Seguretat Social, així com la quota que ingres-

sa i la part que et correspon aportar. Com a ocupador, podràs veure a qui tens contractat, la data en què va començar a treballar, la pròxima quota que es carregarà al teu compte i la jornada i el salari declarats. També podràs modificar les teves dades de contacte, el domicili on treballa l'empleat i el compte bancari on tens domiciliats els pagaments. A més, comptaràs amb un simulador per obtenir una aproximació de la quota a pagar.

**OXIGEN PER
A L'ÍNDIA**

**NECESSITEM EL TEU
SUPORT PER ACONSEGUIR
UN GENERADOR D'OXIGEN.**

Aquesta pandèmia no acaba
fins que tothom estigui fora
de perill.

DONA

fundacionvicenteferrer.org

900 111 300

Vicente Ferrer

Transforma la societat en humanitat

#SOSCovidIndia

No t'ho perdís

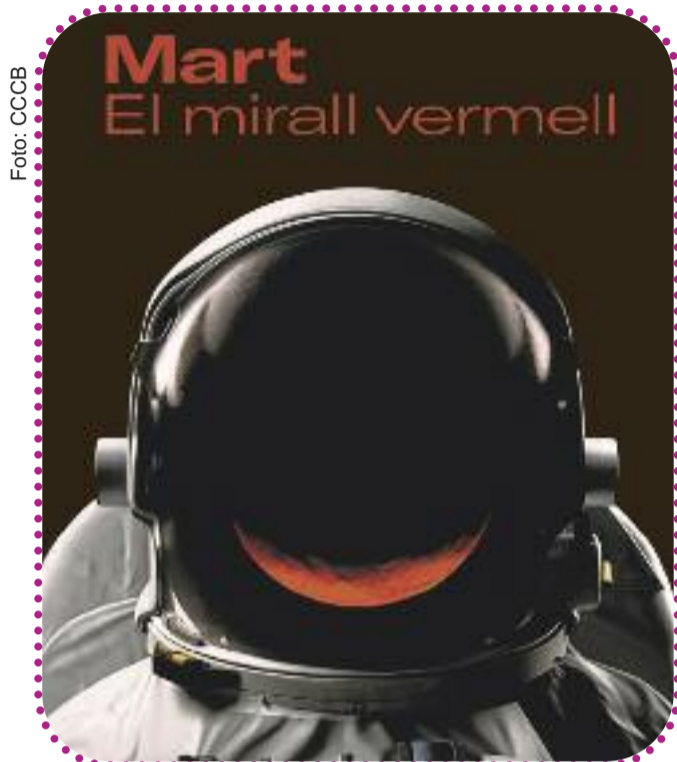

Foto: CCCB

Mart al CCCB

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) acull l'exposició 'Mart. El mirall vermell', que aborda el vincle de la humanitat amb el planeta veí des de l'antiguitat fins a l'actualitat. El projecte, comissariat per Juan Insua, combina ciència, art i literatura i presenta l'obra original de creadors audiovisuals i digitals, artistes, científics, experts i curiosos de Mart. A la mostra s'hi poden veure més de 400 objectes, entre llibres incunables, escultures, dibuixos, còmics, pel·lícules, documents manuscrits, peces de col·leccionista i, fins i tot, un meteorit marcià.

Famosos

Pau Debon ha donat una gran *alegria* (mai millor dit) als fans d'Antònia Font. Vuit anys després de la separació del grup mallorquí, el seu cantant n'ha anunciat el retorn, un esdeveniment alhora esperat i inesperat. Tot i que el desplegament d'una gran lona del Primavera Sound 2022 al carrer Mallorca de Barcelona amb el lema 'Alegría!' (el títol de la cançó més coneguda de la banda) ja va desfermar els rumors, Debon va confirmar la participació d'Antònia Font en el festival que es farà el juny de l'any que ve. Ho va fer amb un vídeo publicat a YouTube, en el qual va explicar que els fans del grup no havien deixat de demanar-ne el retorn en tots els anys d'aturada. El cantant es va mostrar agraït i content amb el moment que s'acosta i que viurà, per descomptat, amb Joan Miquel Oliver (guitarrista i compositor dels temes), Jaume Manresa, Joan Roca i Pere Debon.

La fitxa

QUI ÉS?

P A U D E B O N

ÉS FAMÓS PER...

Ser el cantant d'Antònia Font

El grup mallorquí més exitós dels últims anys

QUÈ HA FET?

Anunciar el retorn del grup

Després de vuit anys, actuarà al Primavera Sound 2022

A LES XARXES...

Alegria

La notícia ha causat sorpresa i ha estat molt celebrada

Llibres

Una família
Toni Sala

"Al llarg de la vida, anem entenent els nostres pares a mesura que anem trepitant el seu mateix tros de camí. Com més anys fem, més superfície reflectim". A *Una família* (L'Altra Editorial), Toni Sala s'endinsa precisament en la història de la seva família, dedicada al turisme a la Costa Brava, a través de les figures del seu pare, la seva mare i el seu avi matern.

Teatre

L'olor eixordadora del blanc
Stefano Massini

El domini del blanc, que envaeix el marnicomi de Saint-Paul-de-Manson, redueix Vincent Van Gogh a un estat de total frustració i d'immobilitat. Massini mostra la tragèdia de l'artista, reduït a ser presoner de la seva ment per la pràctica persecutòria amb la qual es menysprea tota forma individual de diversitat. Al Teatre Akadèmia de Barcelona.

Música

We Got Your Back
The Sey Sisters

Les germanes osonenques The Sey Sisters tornen a reivindicar els seus orígens ghanesos a *We Got Your Back* (Satélite K, 2021), el seu tercer àlbum, que ha sortit a la llum aquest mes de maig. El trio barreja soul i pop en les catorze cançons que formen el nou disc, en les quals la lluita antiracista, el feminisme i la sororitat hi són molt presents.

Pelis i sèries

Poliamor para principiantes
Fernando Colomo

El Satur (Karra Elejalde) i la Tina (Toni Acosta) són un matrimoni en el qual ella aporta els diners i ell s'ocupa de la casa i el nen. Un nen, per cert, que té 28 anys: el Manu (Quim Àvila) és un *youtuber* mediocre, però el pare el convertirà en "el rànger de l'amor", un exitós *youtuber* defensor de l'amor romàntic que s'enamorarà bojament de l'Amanda (María Pedraza).

ESTILS DE VIDA

Tatuatges i pírcings segurs

Foto: Pexels

ESTÈTICA

Si t'estàs plantejant fer-te un pírcing o un tatuatge, el Departament de Salut de la Generalitat té uns quants consells i recomanacions per a tu. En primer lloc, et recorden –com ja et deu haver recordat tothom a qui li hages comentat la teva intenció– que “abans de fer-ho cal haver meditat bé la decisió”, especialment en el cas del tatuatge, per raons òbvies. També posen l'accent en la importància de consultar un metge en cas que pateixis alguna malaltia o infecció, un problema de pell (com dermatitis, acne o psoriasis) o prenguis algun medicament o anticoagulant. A més, recorden que no es pot donar sang fins al cap d'un any d'haver-se tatuat o perforat. Des de Salut remarquen que el centre on et facis el pírcing o tatuatge ha de ser un centre autoritzat. “En cas de dubte o queixa sobre la legalitat d'un establiment, cal acudir a l'àrea de sanitat del consistori corresponent”, diuen. Un cop escollit l'establiment, t'insten a assegurar-te que el professional que t'atendrà té la formació exigida per llei. “El diploma que els acredita ha d'estar ben visible”, insisteixen. Per últim, reiteren que mentre et fan la intervenció s'han de complir les normes d'higiene i que, si no, pots denunciar-ho.

Les claus.....

MEDITA

Molt bé la decisió abans de fer-te un pírcing i especialment un tatuatge, i consulta primer el metge si tens cap malaltia

BUSCA

Un centre autoritzat: si tens cap dubte o queixa sobre la legalitat d'un establiment, consulta l'ajuntament corresponent

ASSEGURA'T

Que el professional que t'atendrà té la formació exigida per llei: el diploma acreditatiu ha d'estar ben visible

RECORDA

Que mentre et fan la intervenció s'han de complir totes les normes d'higiene i que, en cas contrari, pots denunciar-ho

Foto: Pexels

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'ns la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
innovar i aprendre de l'experiència.

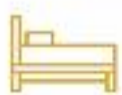
BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els escoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Natzaret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es